

Sisälllys

Johdanto	5
Ensimmäinen osio: IHMELAPSEN ETSINTÄ	
1. Linda ja Bartholomew ilmestyvät elämääni	8
2. Oppituntien alku	36
3. Energialaitteet	59
Toinen osio: JATKOA "VALVOJILLE"	
4. Janicen poisjätetyt puhtaaksikirjoitukset	75
5. Tiedon säilytysplaneetta	122
Kolmas osio: MAAN MYSTEERIT	
6. Atlantis	147
7. Pyramidién mysteeri	216
8. Selittämättömiä mysteerejä	240
Neljäs osio: VÄRÄHTELYJÄ, TAAJUUKSIA SEKÄ TASOJA	
9. Herääminen	288
10. "Kodiksi" kutsuttu paikka	308
Viides osio: METAFYSIIKKAA VAI KVANTTIFYSIIKKAA?	
11. Rinnakkaisuniversumit	353
12. Energia ja avustajat	388
13. Energiavoiman käyttö sekä sen manipulointi	424
14. Ihmiskehon muodonmuutos	451
15. Mekaaninen henkilö	493
16. Jumallähde?	514

Todellisuutemme vaikuttavista asioista 99,9999% jää
aisteiltamme havaitsematta. Ihmisen täytyy opetella
ajattelemaan itse sen sijaan, että hän seuraa sokeasti
sitä mitä hänelle on opetettu.

BUCKMINSTER FULLER

Mahdollisuuksien rajat voidaan määrittää
vain astumalla niiden yli mahdottomaan.

ARTHUR C. CLARKE

JOHDANTO

On erittäin suositeltavaa, että luet *Valvojat* -kirjan ensin ennen kuin käyt käsiksi tähän kirjaan. Tämä on *Valvojen* jatko-osa. *Valvojat* oli työraporttini UFO/sieppaustapauksista vuodesta 1986 lähtien ja kattaa edistymiseni yksinkertaisesta erittäin monimutkaiseen. Minulle selvisi, että sieppaukset ja havainnot olivat pelkkä jäävuoren huippu. Työni kehittyessä minulle tarjottiin yhä monimutkaisempaa tietoa. Siihen mennessä kun kirja oli koottu oivalsin, että se oli liian iso ja sisälsi kauas UFO:ista erkaantunutta ja erittäin monimutkaista metafysisistä informaatiota. Tuolloin päätin poistaa osan tiedosta ja siirtää sen toiseen kirjaan, joka kattaisi monimutkaisempia teorioita. Tämä on tuo kirja.

Oletan (kenties väärin), että lukijan päästyä tähän pisteeseen hän tuntee taustani paranormaalien tutkijana hypnoosin avulla. Hypnoosijuureni juontuvat 60-luvulle, jolloin aloin työskentelemään hypnoosin parissa vanhoja menetelmiä käyttäen. Kasvatettuani perhettäni palasin hypnoosin pariin vuonna 1979 ja tuolloin halusin keskittyä menneiden elämien regressioterapiaan. Opiskelin uusia rentoutusmenetelmiä, jotka olivat nopeampia ja hyödynsivät mielikuvia sekä visualisointia. Vuosien saatossa kehitin oman tekniikkani, joka käyttää yksinomaan transsin unissakävelijätilaa. Tämän menetelmän avulla pääsen käsiksi laajaan informaatiolähteeseen kommunikoimalla suoraan alitajunnan kanssa.

Työni kehittyessä toiset entiteetit hyödynsivät usein syvätranssitilaa kommunikoidakseen kohteideni kautta. Tämä jatkuu edelleen yli 20 vuoden jälkeen ja koko ajan virtaa lisäinformaatiota, joka tullaan kirjaamaan tuleviin kirjoihin. Minulle kerrottiin, että olin läpäissyt koheet ja minulle sallittaisiin vastauksia mihin tahansa esittämiini kysymyksiin. Tämä johtui siitä, että olin pysynyt uskollisena materiaalille, enkä ollut sensuroinut tai muuttanut sitä. Pidän itseäni toimittajana, yliluonnollisen selvittäjänä ja ”kadonneen” tiedon tutkijana. Näin ol-

len etsintä ei lopu koskaan.

Lukija tulee huomaamaan, että jotkut entiteetit käyttävät kohteen mielessä olevaa sanastoa ja toimittavat analogioita, joiden kautta pyrkivät selittämään selittämättömiä asioita siten, että ihmiset voisivat ne ymmärtää. Näin ollen he käyttävät usein sanoja, jotka eivät ole oikeaa kieltä. He muokkaavat sanoja lähimmistä substantiiveista ja verbeistä, jotka voivat löytää kohteen mielestä. Miten ikinä se tapahtuukaan, se toimii, ja voimme ymmärtää sen, mitä he yrittävät välittää.

Dolores Cannon

Ensimmäinen osio

IHMELAPSEN
ETSINTÄ

1. LINDA JA BARTHOLOMEW ILMESTYVÄT ELÄMÄÄNI

Aikomukseni oli sisällyttää Lindan tarina *Valvojiin*, mutta kirja kasvoi niin suureksi, että minun piti poistaa tämä osio. Lindan tapaamisen ennalta määräytyminen, ja lopulta hänen kanssaan työskenteleminen sisälsivät monia outoja sekä epätavallisia pohjavireitä. Ensikohtaamisemme tapahtui ensimmäisellä luennollani Arkansasin Little Rockissa kesällä 1989. *Keskusteluja Nostradamuksen kanssa - osa 1* oli painettu, ja aloin promoamaan sitä luennoimalla sekä tekemällä signeerauksia niin sanotusti omalla takapihallani. Luentoni jälkeen Linda oli yksi monista, jotka ostivat kirjan ja jonottivat signeerausta. Allekirjoittaessani hänen kirjaansa, hän ojensi minulle käyntikorttinsa ja totesi, että olisi käytettävissä, jos haluaisin joskus työskennellä yhdessä jonkun kanssa. Hän vaikutti vaivaantuneelta eikä sanonut sillä kertaa sen enempää. Myös muut antoivat korttejaan, tai kirjoittivat nimensä ja yhteystietonsa paperinpalalle. Osa heidän kommenteistaan viittasi siihen, että he ajattelivat kohdanneensa UFO:n. Tein kortteihin muistiinpanoja ja vannotin heille palaavani asiaan ensi tilassa, koska suoritin UFO-tutkimuksia Lou Farishin kanssa Arkansasissa tuohon aikaan. Oivalsin pian, että olisi mahdotonta tavata heitä kaikkia.

Aiemmin pyrin aina työskentelemään kenen tahansa kanssa, joka vain halusi menneen elämän hypnoosiregression, koska en tiennyt kuinka tärkeää se voisi heille olla. Ensimmäisen kirjani julkaisemisen jälkeen alkoi pommitus, ja oivalsin pian, että asiat eivät olisi enää niin yksinkertaisia. Elämäni ei enää koskaan palaisi aiempaan hidastahtisuuteen. Ei ollut mitään mahdollisuutta, että olisin voinut kohdata sekä keskustella kaikkien heidän kanssaan, puhumattakaan heidän regressoimisestaan. Oletin, että heistä suurin osa oli vain uteliaita etsijöitä, jotka hakivat pikemminkin kokemusta kuin vastausta elämänon-

gelmiinsa. Asettaessani kortteja ja paperinpaloja laukkuuni minulla oli täysi aikomus pyrkiä vakavissani ottamaan heihin yhteyttä, jos se vain olisi mahdollista. Lindan kortti oli niiden joukossa. Huomasin pian olevani tiiviisti mukana liian monissa tapahtumissa, jotta voisin olla yhteydessä Lindaan ja muihin. Tuohon aikaan hän ei ollut minulle yksilö, vaan hämärtyneet kasvot yleisön joukossa.

Palasin muutaman kuukauden kuluttua takaisin Little Rockiin toiselle luennolle ja pidin ensimmäisen session Janicen kanssa. Näin erityistä vaivaa tavatakseni hänet, koska hän epäili kohdanneensa UFO:n, ja pian minulle selvisi, että hänen tapauksensa vaati lisätutkimuksia. Järjestelin niin, että saatoimme työskennellä joka kerta kun ajojin tuon pitkän nelituntisen matkan Little Rockiin. (Tarina hämmästyttävistä löydöistämme raportoitiin *Valvojissa*, sekä tämän kirjan toisessa osiossa.)

Minulle ilmeni sattumalta, että Linda oli Janicen ystävä, jonka mukaan Linda oli pettynyt siitä, etten ollut koskaan ollut häneen yhteydessä. Selitin tilanteen Janicelle: minulle tulvi pyyntöjä — niitä tuli puhelimitse sekä kirjeitse. Olin käynyt hyvin valikoivaksi sen suhteen, että ottaisin vain ne, joita minulla olisi aikaa käsitellä. Janice ja Linda halusivat tapaamistani todella paljon, joten järjestin vastahakoisesti aikaa tapaamiselle seuraavalla Little Rockin reissullani talvella 1989. Olin vastahakoinen, koska tiesin, että olisin todella kiireinen. Olin sopinut useita sessioita luennon lisäksi ja tiesin kokemuksesta, että siellä olisi myös sellaisia ihmisiä, jotka haluaisivat valvoa koko yön seurustellen. Vaikka olinkin huolissani siitä, että ylikuormittaisin itseäni liian monilla uteliailla etsijöillä, suostuin tapaamaan Lindan kunnioituksesta Janicea kohtaan. En odottanut sessiolta juuri mitään, enkä varsinkaan jatkuvaa suhdetta.

Yövyin ystäväni Patsyn luona aina Little Rockiin matkatessani, ja hän antoi minun pitää sessioita omassa kodissaan ollessaan itse töissä. Linda saapui, ja istuimme Patsyn olohuoneessa keskustelemassa. Hän oli viehättävä nainen, kenties nelikymppinen. Kauniisti pukeutuneena ja hiukset puoleensavetävästi laitettuina hän ei vaikuttanut tyypiltä (jos sellaista lajityyppiä on olemassa), joka haluaa tutkia menneen elämän regressiota. Hän oli bisnesnainen ja pyöritti omaa lemmikki-kauppaansa. Useimmat hänen lapsistaan olivat aikuisia ja lähteneet

kodista omille teilleen. Hän vietti kiireistä elämää, oli hiljainen ja puhui lempeästi, eikä ollut sellaista tyyppiä, joka kannustaa tyhjänpäiväiseen unelmointiin tai fantasiointiin.

Kuultuaan ensimmäisestä luennostani hän tunsi ylivoimaista tarvetta osallistua, vaikkei ollutkaan juuri kiinnostunut Nostradamuksesta. Hän sanoi olleensa luentoiltana innoissaan ja odottaneensa hartaasti, vaikkei ymmärtänytkään miksi. Istuessaan yleisössä hän kertoi miehelleen, että hänellä oli hallitsematon tarve puhua kanssani. Hän epäröi, vaikka tarve vaikutti ylitsevuotavalta. Hän seisoi luennon jälkeen jonossa signeerausta odottaen ja keskusteli miehensä kanssa pitäisikö hänen sanoa jotain. Hän pelkäsi sitä, miltä se saattaisi kuulostaa. Hänen miehensä rohkaisi häntä ja totesi, että hänen tulisi seurata voimakasta tuntemustaan. Mutta tilanteen hetkellä hän ojensi ainoastaan korttinsa ja totesi, että haluaisi työskennellä kanssani. Hän ei tietenkään ollut tässä vaiheessa tietoinen siitä, kuinka monta kertaa olin kuullut tuon pyynnön kyseisenä päivänä. Keskustelumme oli hyvin lyhyt, ja laitoin hänen korttinsa muiden korttien seassa laukkuuni. Unohdin tapahtuman kunnes kohtalo saattoi meidät yhteen Patsyn olohuoneeseen.

Kysyin Lindalta syitä sessioon tulemiselle, eikä hän osannut kertoa. Hän ei etsinyt vastausta mihinkään ongelmaan, eikä hän ollut utelias menneiden elämiensä suhteen. Hän tunsi pakotusta, joka ei jättänyt häntä rauhaan, ja hän tunsi, että hänen täytyi antaa minulle jotain, mutta hänellä ei ollut mitään käsitystä mistä voisi olla kyse. Työni käsitteli Nostradamusta, joten hän ajatteli epämääräisesti, että se saattaisi liittyä tähän. Työstin jo useiden henkilöiden kanssa tuon projektin loppuun saattamista, jonka seurauksena julkaistiin vielä kaksi lisäosaa otsakkeella *Keskusteluja Nostradamuksen kanssa*. Minulla ei oikeastaan ollut tarvetta tulokkaalle, varsinkaan sellaiselle, joka asui neljän tunnin matkan päässä. Hänellä ei ollut käsitystä muista projekteistani, joten hän oli täysin hukassa sen suhteen miksi oli paikalla.

Huokasin ja ajattelin, että regressiosta tulisi todennäköisesti yksinkertainen sekä arkinen menneen elämän tarkastelu, jolla ei olisi merkitystä muille kuin hänelle itselleen. Olin suorittanut useita sellaisia viime päivinä, enkä ollut kovinkaan innoissani astumassa seuraavaan. En odottanut yhtikäs mitään päästyämme alkuun, ja olinkin pian iloi-

sesti täysin yllättynyt. Se oli yksi esimerkki lisää siitä, miten ilman mitään odotuksia löytää näyttämön, jonka oman kontrollin ulottumattomissa olevat voimat ovat lavastaneet.

Käytin omaa menetelmäni Lindan saattamiseksi menneeseen elämään. Hän astui kohtaukseen, ja hänen äänensä oli niin rentoutunut ja hiljainen, että sitä oli vaikea kuulla. Tiesin kokemuksesta, että ääni tulisi voimistumaan session edetessä. Hän näki lehtiä maassa ja tiesi olevansa metsässä, mutta yllättyi nähdessään, että oli miehen kehossa. Hänellä oli polviin ulottuvat saappaat ja pitkähihainen paita. Hän kuvaili parikymppisen nuorukaisen, jolla oli pitkät, aaltoilevat hiukset, parta ja viikset. Silmät olivat pistävän siniset. Hän pilkkoi puita metsässä kotinsa lähistöllä. Tämä kummastutti Lindaa. ”Minulla on tunne, ettei minun oikeastaan tarvitsisi tehdä tätä. Muut tekevät sen puolestani, mutta tykkään tehdä sitä, koska saan olla yksin ja pidän siitä sekä työn tuottamasta ilosta.”

Ehdotin, että hän kuvailisi kotipaikkaansa. ”Se on linna, jossa on nostosilta ja liput liehuvat muurien yllä. Isäni on kuningas.”

D: Joten sinun ei todella tarvitsisi pilkkoa puita?

L: Ei, mutta se on hauskaa. Minulle tulee siitä hyvä tunne. (Hiljaa) Ihmiset pitävät minua hulluna.

D: Miksi?

L: Koska pidän työnteosta. En pidä hovielämästä. Se on niin pinnallista. Käsillä työskennellessä tulee todella tunne, että saa jotain aikaiseksi, eikä sellaista tunnetta saa mistään muualta.

Hänen nimensä oli Bartholomew ja hän asui linnassa perheensä sekä monien muiden kanssa, joihin sisältyivät myös palvelijat. ”Yhteisö on melko suuri. Kaikki elävät muurien sisäpuolella.”

D: Et taida potea yksinäisyyttä?

L: Todellakin poden. He eivät välitä minusta. Heillä ei ole hajuakaan siitä, mitä haluaisin opiskella. He eivät välitä tietämisestä. Olen onnellinen omalla tavallani.

Tilanne hänen maassaan ei ollut rauhallinen. Vaara uhkasi ja heidän

täytyi pysytellä muurien läheisyydessä.

L: Talonpojat haluavat mellakoida. Heitä ei kohdella kovinkaan hyvin. Ulkopuolelle ei voi siis mennä ilman saattajaa.

D: Mitä isäsi ajattelee ihmisten käytöksestä?

L: Kaikki on hänen syytään. Hän ei ole kovinkaan mukava, eikä yritä auttaa heitä. Hän käyttää heitä vain hyväkseen.

D: Sanoit olevasi kiinnostunut tietämisestä. Onko jokin tietty tieto mitä haluaisit opiskella?

L: Kyllä. Haluaisin tutkia tähtiä. Universumia. Sen vuoksi ihmiset pitävät minua hulluna.

Oletin tietysti, että hän tarkoitti astronomiaa tai astrologiaa.

D: Miten muut käsittävät tähdet sinun ajassasi?

L: Heille ne ovat vain pikkuruisia, tuikkivia kuunpalasia.

D: Eikö sinun ajassasi ole muita ihmisiä, jotka haluaisivat tutkia tähtiä?

L: Vain yksi. Hän on ystäväni.

D: Hänkö sinua on auttanut oppimaan niistä?

L: Kyllä. Hän tietää. Hän ei ole täältä, mutta hän on todella vanha ja pian hän jättää minut.

D: Mutta kenties hän voi välittää tietonsa eteenpäin.

L: Niin, juuri sitä hän tällä hetkellä tekee, ja hänen poistuessaan minun kannettavakseni jää erittäin suuri vastuu. Sitten tieto on minun. Minun täytyy oppia ja välittää se eteenpäin, jotta se ei kuole eikä sitä menetetä. Sen ei voi antaa kadota.

D: Millaisesta tähtitiedosta on kyse?

L: Se on universumin tietoutta. Koko Jumalan luojakunnasta, eikä pelkästään Maasta, vaan monista eri universumeista ja tähdistä, jotka ovat niin kaukana, että emme osaa edes käsittää missä ne ovat. Tämä mies, jonka kanssa opiskelen, on ollut monissa paikoissa, ja hän on tullut tänne lahjoittamaan tietonsa minulle siinä toivossa, että mieleni välittää sen eteenpäin tuleville ihmisille, jotta he eivät pelkäisi.

D: Sanoit, että vanhus tuli jostain muualta.

L: Niin. Plejadeilta.

D: Näinkö?

Nyt kiinnostukseni heräsi todella. Tässä ei ollut kyse tavallisesta regressiosta.

D: Missä se on?

Tiesin, että se on tähtikuvio, mutta halusin nähdä mitä hän vastaisi.

L: Se on Linnunradalla. Todella kaukana täältä.

D: Eikö se vaikuta mahdottomalta?

L: Ei. Hän saapui tänne valonsäteellä ... (ymmällään) minun on todella vaikea hahmottaa sitä.

D: Ymmärrän. Pidetkö näitä ideoita vaikeina uskoa kun tapasit hänet ensimmäistä kertaa?

L: En. Tiesin niiden olevan totta. On monia luotuja asioita, joita me ihmiset emme ymmärrä. Voimme ainoastaan sydämessämme tuntea mitä ne ovat.

D: Miltä tämä mies näyttää?

L: Hän on todella vanha. Hän kulkee kumarassa, hänellä on valkoinen tukka ja yllään kaapu. Aivan tavallinen vanha mies.

D: Missä hän asuu?

L: En tiedä. Hän vain tulee luokseni. Hän vain saapuu aina sinne, missä ikinä olenkin.

D: Miten hän siihen kykenee?

L: En tiedä. Ensin luulin, että kyse on magiikasta, mutta en usko sen olevan niin. Uskon, että hänellä on kykyjä joita en itse käsitä tällä hetkellä, koska älyni ei ole kehittynyt tarpeeksi.

D: Miten magiikka ymmärretään sinun ajassasi?

L: Se on elämäntapa täällä. Täällä on velhoja, mutta he ovat huijareita. Isäni pitää heitä erittäin tärkeinä, mutta he eivät ole sitä, mitä he väittävät olevansa.

D: Vaikuttaa siltä, että hän voisi olla kiinnostunut sinun ystävästäsi.

L: Ei. En voi kertoa heille hänestä, koska hänen elämänsä joutuisi vaaraan.

D: Oletko opiskellut pitkään hänen kanssaan?

L: Viitisen vuotta. Olin ... kaksikymmentä.

D: Mitä ajattelit, kun hän ensi kerran tuli luoksesi?

L: No, ajattelin, että: ”Miksi minä? Haluan olla rauhassa. En tarvitse tätä.” (Muistelee menneitä) Istuin metsässä puun alla elämäni poh-tien, ja hän oli edessäni kun avasin silmäni. Kysyin kuka hän oli, ja hän vastasi: ”Olen tullut todella kaukaa opettamaan sinulle asioita, joita et voi vielä käsittää.” Vastasin hänelle: ”Mikä saa sinut usko-maan, että haluan oppia nämä asiat?” Hän vastasi: ”Niin on tarkoi-tettu, ja tämän ansiosta tulet oppimaan ne.”

D: Aivan kuin sinulla ei olisi vaihtoehtoja.

L: Juuri sen hänelle mainitsin. ”Teen hitto soikoon juuri niin kuin itse haluan.” Johon hän vastasi: ”Tiedän, ja opiskeletkin mielihyvin.”

D: Vaikuttaa mielenkiintoiselta mieheltä. (Hän myhäilee.) Kestikö sinun va-kuuttamisesi pitkään?

L: Ei. Tiesin sydämessäni miten asiat ovat.

D: Vaikka se oli outoa. Joten nyt hän on saapunut viiden vuoden ajan aina sinne, missä kulloinkin olet?

L: Niin. Lähes joka päivä. Hän ei juurikaan anna minun lepäillä, kos-ka minun tulee oppia monia asioita. Hän kertoi, että hänen poistues-saan minun täytyy etsiä ihmelapsi, joka olisi paljon minua nuorempi. Tällä tavalla tieto jatkaa elämistään. Tätä materiaalia ei voi kirjoit-taa.

D: Miksei?

L: Koska sillä tavalla se olisi vaarassa tuhoutua. Sen tulee olla elävää tietoa, joka siirtyy sukupolvelta toiselle. Tieto sallitaan vain valituille. Olen hyvin kiitollinen ja onnekas, että saan olla oman aikani valittu.

D: Se on suuri vastuu.

L: Se on suuri kunnia, vaikka tunnenkin miten tämä kunnia painaa tiukasti sieluani.

D: Eli sinun täytyy muistaa kaikki mitä hän sanoo, etkä saa kirjoittaa sitä?

L: Niin, en voi kirjoittaa sitä. Se varastoituu älyyni, ja kun löydän ih-melapseni, se palautetaan tietoisuuteen kuin taikaiskusta. Se tulee oi-keassa järjestyksessä, jotta tämä ihmelapsi voi ymmärtää kaiken mikä hänen täytyy ymmärtää, ja sitten hän tallettaa sen samalla tavalla kuin minä tein. Sitä ei saa kirjoittaa.

D: Luuletko, että on olemassa vaara unohtaa osa siitä?

L: En. Äly on hyvin laaja. Ihmiset eivät ymmärrä älyä.

D: Eikö siinä ole uhkaa, että se vääristyy sukupolvelta toiselle siirrettynä?

L: Ei, koska jokin älyssä pitää sen koskemattomana.

D: Mietin sitä, millaisia ihmiset ovat. He muuttavat tietoa pitkien aikojen kuluessa.

L: Mutta tämä varastoituu erikoispaikkaan ja siihen pääsee käsiksi ainoastaan oikealla hetkellä. En pysty keskustelemaan tästä tiedosta omasta halustani. Se onnistuu ainoastaan oikealla hetkellä, ja silloin tämä älyn osa aktivoidaan tiedon siirtämiseksi.

D: Mutta voitko keskustella näistä asioista minun kanssani? (Kyllä) Senkö vuoksi, etten ole sinulle uhka?

L: Juuri niin.

D: Saapuiko hän tänne varta vasten sinun vuoksesi vai onko hän elänyt Maassa?

L: Hän saapui vain minua varten. En usko, että muut voivat nähdä häntä. He kuulevat miten keskustelen hänelle ja sen vuoksi he pitävät minua hulluna. He eivät näe häntä.

D: Se taitaa olla hämmentävää?

L: Niin, mutta ei siinä mitään. Tiedän itse olevani järjissäni. Olemme todella eristyksissä. Tällä alueella ei ole paljon ihmisiä. Toiset kuningaskunnat ovat todella kaukana.

D: Onko sinulle opetettu mitään uskonnollisia uskomuksia?

L: Uskomme... pelkästään magiikkaan. Tuleen. Tulen jumala on todella vaikutusvaltainen.

D: Kuuluuko tämä siihen, mitä velhot opettavat? (Kyllä) Sen vuoksiko isäsi uskoo näihin asioihin?

L: Niin. Häntä on johdettu todella harhaan.

D: Joten tämä tieto ei ole häntä varten?

L: Ei. Hän ei pystyisi käsittämään näitä asioita. Hän ei voisi hyväksyä niitä. Minun täytyy matkustaa todella kauas.

D: Onko tämä kerrottu sinulle?

L: Kyllä. Kun olen saanut oman oppimiseni päätökseen, minun täytyy matkustaa todella kauas löytääkseni ihmelapsen, jolle siirrän tämän tiedon. En palaa enää koskaan omaan metsääni. Sen vuoksi minun täytyy nauttia siitä nyt.

D: Eikö pystyisi löytämään omalta alueeltasi sopivaa henkilöä? (En) Miltä lähteminen tuntuu?

L: Hyvin surulliselta.

D: Oletko valtakunnan perijä?

L: En, olen kuopus. Minua ei olisi valittu tähän, jos olisin ollut esikoinen.

D: Sinulla olisi ollut muita vastuita.

L: Niin. Nyt voin mennä.

D: Olen todella kiinnostunut siitä tiedosta, joka sinulle annetaan, mutta jätetään tämä kohtaus ja siirrytään ajassa eteenpäin tärkeään päivään kun tapahtuu jostain, mitä pidät tärkeänä.

Edellä mainittu oli tarpeeksi outoa ja oli herättänyt kiinnostukseni, mutten silti osannut odottaa tulevaa.

D: (Pitkä tauko) Mistä on kyse? Mitä näet?

L: (Painokkaasti) Olen universumissa. Olen matkalla. Olen kiertoajelu-tehtävällä.

D: Miten tämä tapahtuu?

L: Minua pyydettiin tähän tehtävään, että voisin antaa mielipiteeni kaukaisen maan asukkaille. Matkaan todella nopeasti, mutta se ei tunnu siltä. Aivan kuin liikettä ei olisi ollenkaan.

D: Miten matkustus tapahtuu?

L: Olen ... kapselissa.

D: Mikä se on?

L: Pyöreä kapine.

D: Onko se suuri?

L: Ei. Hyvin pieni ovaali huone, ei, pieni ovaali valolohko, eikä siinä ole muita kuin minä. En ... en ohjaa sitä. Se liikkuu itsestään.

D: Istutko sisäpuolella?

L: Seison, mutta voisin halutessani istua.

D: Eli siinä on tarpeeksi tilaa, jotta voit nousta seisomaan?

L: Niin. Siinä on ikkuna. Aukko, mutta siitä ei voi laittaa kättä läpi.

D: Miksei?

L: Siinä on jonkinlainen päällyste, jonka läpi ei pääse, mutta sen läpi voi nähdä mitä ulkopuolella tapahtuu.

Näin on tapahtunut toistuvasti, että kun regressoin henkilöitä keskiaikaiseen ajanjaksoon, he eivät tiedä mitä lasi on. Tämä on toistuva ku-

vio, joten sen on täytynyt olla harvinainen materiaali tuolloin. Tällaisilla toistuvilla kuvioilla on vahvistava arvo, koska kohteet eivät tiedä muiden raporteista. Tällaisia pikkuasioita olen oppinut metsästä-mään.

D: Mitä voit nähdä aukosta?

L: Ulkopuolella on todella pimeää, pilkkopimeää ja erittäin rauhallista, ja aika ajoin näen kohti leijuvia asioita. Täällä ei ole juurikaan värejä, kuten Maassa. Kaikki on mustaa ja harmaata. Ei juuri ollenkaan värejä.

D: Millaisten asioiden näet leijuvan?

L: Näen joskus muodostelmia ... mustaa kiveä.

D: Miten päädyit tähän pikkuvekkottimeen?

L: Nukuin ja minut herätettiin ja minulta kysyttiin haluaisinko tulla. Vastasin: ”Tietysti”, ja sitten nukahdin uudelleen, ja seuraavaksi tiedostin olevani tässä pikkuhuoneessa. En tiedä, miten tänne päädyin. Tiedän ainoastaan, että suostuin tulemaan tänne, ja sitten olin täällä.

D: Ystäväsikö sinua pyysi?

L: Ei. Hän sanoi tuntevansa ystäväni, mutta hän oli toisesta paikasta. Ei Plejadeilta. Hän oli niiden toiselta puolelta. Planeetan nimi on Micon (lausutaan ”maikon”). Micon? En ole kuullutkaan siitä.

D: Miltä tämä henkilö näytti?

L: Hän oli pieni, todella pieni. Ei hiuksia, todella suuri ja pyöreä pää.

D: Näitkö hänen kasvojaan?

L: En muista, että hänellä olisi ollut kasvoja. Muistan vain todella suuren ja pyöreän pään, ja hänen kehonsa oli todella pieni, ja muistan ihmetelleeni, että miten hän pystyy tasapainoilemaan päänsä kanssa.

D: Oletan, että oli tietysti yö, ja oli vaikea nähdä hänen piirteitään, vai?

L: Ei. Koska hän oli ... hopeinen. Kirkas! Hopeinen ja kirkas.

D: (Yllättyneenä) Tarkoitatko, että hän säteili?

L: Niin. En voinut nähdä hänen kasvojaan, koska oli liian kirkasta, ja olin uninen enkä voinut nähdä. (Linda katsahti alaspäin.) Minulla on iso vyö. (Käsiliikkeitä) Vyötärölläni on iso vyö. Se on todella paksu ja hyvin lämmin, ja sekin on hopeinen. Siinä on lokeroita, ikään kuin pusseja. Mietin miksi minulla on tämä vyö, ja mikä tarkoitus sillä on.

Se ei ole nahkaa, se on todella pehmeä. Ei vaikuta miltään tutulta aineelta. (Kädet liikkuvat ikään kuin hän tutkisi sitä.) Vyössä ei ole alkukohtaa, ei solkea, enkä muista pukeneeni sitä päälleni. Tämä ahdistaa minua hieman.

D: Onko pusseissa mitään?

L: Niiden sisällä tuntuu olevan jotain, mutta niissä ei ole suuaukkoa, joten en voi nähdä. (Vyö näytti vaivaavan häntä.) Minulle varmaan kerrotaan pian miksi minulla on tämä vyö.

Ääni kuulosti vanhemmalta tässä osiossa, eikä ilmaisu kuulostanut Lindan normaalilta puheelta.

D: Se ei vaivaa sinua. Se on vain curiositeetti.

L: Kyllä vain. Tämä tunne on todella outo. Tuntuu kuin vatsani laajenisi yön alla.

D: Mutta se ei ole epämiellyttävää.

L: Ei. Se on kevyt tunne, oikein kevyt.

D: Onko sinulla tavalliset vaatteet yön alla?

L: Ei, ei. Minun piti jättää ne huoneeseeni. Minulla on... (hän näytti tutkivan itseään.) sekin kimaltelee. En tiedä mitä ainetta se on. Asu on todella kevyt ja se verhoaa koko kehoni. Minulla on kengät, ei saappaat, vaan kengät ja ne ovat asussa kiinni. Kaikki on yhtä. Minut on koteloitu sen sisään, mutta hattua ei ole.

D: Onko seinillä mitään, vai onko huone paljas?

L: Tarkistan. (Pitkä tauko) Siellä on valtava ikkuna.

D: Onko tämä eri asia kuin pikkuaukko?

L: Ei, kun sama. Se on todella pitkä. (Tauko) Mietin missä ovi mahtaa olla. En näe sellaista.

D: Tilanne menee koko ajan oudommaksi, vai mitä?

L: Niin. Mietin minne olen matkalla.

Vastauksia alkoi virtaamaan välittömästi. Vaikutti siltä, että ne tulivat muualta, koska hän näytti toistavan sitä, minkä kuuli. Hänelle se oli uutta tietoa.

L: Heidän mukaansa ei mene pitkään. Vierailen uudessa paikassa

minne ihmiset ovat menneet aloittamaan uuden elämän. Minä menen sinne ... (yllättyneenä) etsimään *ihmelastani*. (Iloiten) Aion löytää ihmelapseni. Olen etsinyt niin pitkään.

D: Et ole löytänyt häntä Maasta?

L: EN! Olen etsinyt kaikkialta, ja olen jo todella vanha ja pelkäsin, etten löydä häntä ajoissa. (Iloisena) *Tuonne* olen matkalla. Menen tuohon uuteen paikkaan löytämään ihmelapseni.

Sain yhtäkkiä idean. Tilanne vaikutti liian hyvältä hukattavaksi.

D: Olisitko halukas jakamaan sinulle opetettua tietoa myös minulle?

L: Täytyy kysyä. En voi tehdä sitä ilman lupaa.

Vilkaisin nauhuria ja huomasin, että aikamme oli käymässä vähiin.

D: Okei. Jos tulen uudelleen toisella kerralla puhumaan kanssasi, olisiko sinulla aikaa kysyä lupaa siihen?

L: Kyllä. Kysyn sitä.

D: Voit kenties siten jakaa sen kahden ihmelapsen kera, koska minäkin olen todella kiinnostunut.

L: (Iloiten) Vau, se olisi hienoa! (Lähes haltioissaan) Se olisi kaksin verroin parempaa. Se olisi varmasti upeaa!

D: Olisin mielissäni, jos pyydät lupaa, ja voin sitten tulla uudestaan keskustelemaan aiheesta.

L: Se olisi mukavaa. Olin todella huolissani, että tämä tieto katoaisi, ja minusta tuntui niin onnelliselta, että löytäisin ihmelapseni. Minua häiritsi voimakkaasti, että tietoni katoasi Maasta, ja se olisi sääli, sillä vaikka ihmiset ovat alkukantaisia eivätkä välitä sellaisesta, tiedon tulisi säilyä.

D: Olen samaa mieltä. Pyydän sinua jatkamaan matkaasi. (Niin) En aio häiritä Bartholomeewin matkaa, mutta haluan toisen osasi jättävän tämän kohtauksen, ja ajelehtivan eteenpäin ajassa.

Ehdollistin Lindaa seuraavaksi avainsanoilla ja palautin hänet täyteen tietoisuuteen. Olin pettynyt siitä, että olin varannut ainoastaan 60 minuutin nauhan, mutta en voinut mitenkään tietää, että esiin tu-

lisi tämänkaltaista tietoa. Odotin tylsää, arkista mennyttä elämää, ja sellaisena se alkoi. Tavallisesti ehdin käymään elämän läpi 60 minuutin sessiossa, koska yksioikoisissa elämissä ei tapahdu mitään häkellyttävää. Bartholomew alkoi keskustelemaan oudosta vieraasta sekä saavuttamastaan tiedosta, ja tiesin sillä hetkellä, etten saisi tarinaa päätökseen yhdessä sessiossa. Tiesin, että tästä tulisi uusi projekti, joka vaatii useita viikkoja, jos minun sallittaisiin päästä käsiksi salattuun tietoon. Olin mitä ilmeisimmin astumassa uuteen seikkailuun, vaikka ennakkokeskustelumme ei ollut vihjannut, että Lindan alitajunnassa voisi olla tällaista tarjolla.

Hän heräsi ja vaikutti sekavalta, ja oli edelleen hieman pökerryksissä. Hän huomautti: ”Minulla on sinulle viesti. Muistan sen, ja tunnen suuren vastuun. Se on todella tärkeää. En tiedä viestiä, mutta tiedän, että se sisältää paljon sellaista tietoa, mitä meillä ei ole. Se otettiin meiltä pois, koska toimimme alkukantaisesti ja pelkäsimme, ja nyt sen on aika palata, ja jostain syystä sinä ja minä olemme valitut sen palauttamiseksi tälle planeetalle, ja vastuu on todella suuri. Tunnen sen. Se tuntuu todella raskaalta sielussani. Muuta en sessiosta muista.”

Hän oli mitä ilmeisimmin unissakävelijä, koska oli astunut niin syvään transsiin, ettei voinut muistaa mitään muuta, mitä sessiossa oli puhuttu.

Nyt olin todella innoissani tavoittelemaan tätä tarinaa. Minulle se oli kuin Pandoran lippaan avaamista. Rakastan mysteereitä, ja kun joku kertoo aikeistaan kertoa kadonneesta tiedosta, joka minun täytyy tietää, se on liian kiehtovaa jättää huomioimatta.

Ainoa ongelma on välimatka, joka minun täytyy matkustaa hänen luokseen. Päätin näin ollen tulla Little Rockiin vähintään kerran viikossa, ja yrittää työskennellä sekä Lindan että Janicen kanssa samana viikonloppuna.

• • •

Nyt minulla oli kaksi erillistä projektia, jotka kehittyivät Janicen ja Lindan välillä. Minusta tuntui, että minun täytyy tehdä erikoismatka Little Rockiin tammikuussa 1990 pelkästään sessioita varten. Aikomukseni oli varata koko matka näille kahdelle naiselle. Tämän ei pi-

täisi olla ongelma, sillä minulla ei ollut suunniteltuja luentoja. Ystäväni sanoivat, etteivät kertoisi kellekään minun olevan tulossa, jotta saisimme työrauhan. Asiat eivät tietenkään sujuneet suunnitelmien mukaisesti. Heidän tuttavansa sai kuulla saapumisestani ja halusi regressioon. Sovin sen perjantai-illalle, jolloin saapuisin, vaikka olisinkin matkasta väsynyt. Tällä tavoin voisin omistaa loput viikonlopusta näille kahdelle naiselle.

Ensin ajattelin, että vuorottelisin sessioiden välillä, mutta päätin kuitenkin, että olisi helpompaa seurata yksilöllisiä tarinoita, jos keskittyisin yhteen juoneen kerrallaan. Vuorottelu vaatisi myös sitä, että toisen täytyisi odotella, joten päätin omistaa kummallekin naiselle oman päivänsä. Yrittäisin saada Lindan kanssa kolme sessiota lauantaina, ja kolme sessiota Janicen kanssa sunnuntaina. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun yrittäisin tällaista, eikä minulla ollut aavistustakaan, miten se vaikuttaisi heihin. Odotin, että he olisivat väsyneitä, mutta eivät kuitenkaan niin väsyneitä kuin minä, koska heille se olisi kuin lyhyiden päiväunien ottamista. Se oli kokeilu emmekä tienneet, miten se tulisi toimimaan, mutta jos selviytyisimme siitä, saisin kuu-kauden työtä vastaavan urakan hoidettua yhdessä päivässä.

• • •

Lindan ensimmäisen session oli tarkoitus alkaa lauantai-aamuna. Hänen saapuessaan huomasin, että hänen oikea kyynärvartensa oli kipsissä. Hän oli kaatunut jäällä ennen joulua ja murtanut sen. Olin hie-
man huolissani, että se saattaisi haitata työtämme, koska se tuntuisi hankalalta ja epämiellyttävältä. Ajattelin, että hän ei pystyisi lepäämään kunnolla, mikä taas voisi häiritä syvätranssiin pääsemistä, mutta hän asetti tyynyn vatsalleen ja laittoi kipsin makaamaan sen päälle.

Halusin selvittää enemmän Bartholomewin taustasta ennen kuin hän alkaisi välittää minulle tietoa. Tämä olisi välttämätöntä alustuksen kannalta, jos tästä olisi myöhemmin tarkoitus kirjoittaa kirja. Minun täytyisi saada selville, mitä hänen elämässään tapahtui ensimmäisen kohtaamisemme ja hänen avaruusmatkansa välillä. Tämä oli työjärjestyksessä ensimmäisenä. Käytin Lindan avainsanaa ja se toimi välittömästi. Kipsi ei näyttänyt vaikuttavan lainkaan. Hän saattoi

jättää sen huomiotta astuessaan syvään unissakävelijätranssiin. Tämän jälkeen laskin hänet takaisin Bartholomewin aikaan ja kysyin mitä hän oli tekemässä:

L: (Hän aloitti jälleen hitaasti ja pehmeästi.) Olen pihalla, muurien sisäpuolella, se on jonkinlainen tori. Siellä on markkinatoimintaa. Tännään tapahtuu monia asioita. Ihmiset myyvät tuotteitaan. Ihmiset valmistavat tuotteita. Siellä on seppä. Lapset kirmaavat. Koiria, eläimiä. Hyvin kiireinen päivä. Olen paikalla, koska nyt on syyspäiväntasausten sadonkorjuujuhla. Siitä johtuu kaikki hälinä. Se on sadonkorjuun jälkeistä aikaa ja ihmiset juhlivat hyvää onneaan, ja myös kiittääkseen jumalia siitä, mitä he ovat tarjonneet kasvukaudella. Juhla kestää kolme päivää ja kolme yötä, ja huipentuu valtavaan viimeisen yön juhlaan.

D: Millaisia jumalia palvotte?

L: Monia erilaisia. On elementtien jumalia, on maan jumalia, aurinгон ja kuun jumalat, tuulen ja sateen jumalat.

D: Onko teidän maassanne mitään, mitä kutsutaan ”kirkoksi” (Tauko, aivan kuin hän ei olisi ymmärtänyt.) *Kuten katolinen kirkko?*

L: He tulivat tänne useaan otteeseen ja yrittivät käännäyttää maaseutua, mutta sitä ei hyväksytty. Heidät kivitettiin. Nykyään he jättävät meidät rauhaan.

D: Ihmiset eivät pitäneet siitä, että he yrittivät muuttaa näiden uskomuksia?

L: Eivät, koska he kutsuivat meitä pakanoiksi ja kohtelivat huonosti, aivan kuin emme olisi olleet riittävän hyviä.

D: Teidän väkenne palvoo edelleen vanhaa uskontoa, vai mitä?

L: Pitää paikkansa.

D: Onko sinulla ollut vielä yhteyttä opettajaasi? (Tauko) *Tiedätkö mitä tarkoitatan?*

L: Keskustelin jonkun kanssa vähän aikaa sitten, mutta hän ei kertonut olevansa opettajani.

Olimme mitä ilmeisimmin astuneet aiempaa kohtausta edeltävään aikaan.

L: Hän on todella vanha. Hän ei ole täältä. Hän kävi luonani jokin

aika sitten, kun olin metsässä. Hän oli kävelemässä ja minä istuin puun alla pohdiskelemassa, ja hän käveli luokseni. Hänellä oli reppu selässään, joten oletin, että hän oli matkalla jonnekin. Sitten vain keskustelimme, siinä kaikki.

D: Mistä hän kertoi olevansa kotoisin?

L: Ei kertonut. Hän totesi vain, että saapui todella kaukaa, enkä tuntenut sitä paikkaa. Hän kysyi, mitä pohdin niin kovasti, ja vastasin, että tarkastelin vain elämäni. Päädyimme puhumaan kaikenlaista, ja siitä, miten ihmiset eivät ymmärrä.

D: Näinkö sinusta tuntuu? Että ihmiset eivät ymmärrä sinua?

L: Niin. Heillä on täysin eri käsitys siitä, mitä heidän elämässään tapahtuu. He eivät elä elämäänsä samalla tavalla kuin miten minä eläisin omaani.

D: Tuntuiko vanhuksesta samanlaiselta?

L: Todella. Hän sanoi, että ajat ovat sellaiset, eivätkä ihmiset oivalla.

D: Hyvä, että löysit jonkun, jonka kanssa voit keskustella.

L: Kyllä. Minua harmitti, kun hän poistui, mutta hän sanoi kenties palaavansa pian, ja voisimme ehkä jutella uudestaan.

D: Se olisi hienoa. Kertoiko hän nimensä?

L: Kyllä. Se oli todella outo nimi. Hän oli ... Christopher. En ole kuullutkaan sellaista aiemmin. Se tuntui jollain tapaa oudolta.

D: Tarkoitatko, että se on outo nimi sinun maassasi?

L: En ole kuullut sitä aiemmin. Hän oli vanha mies, ja vaikutti lähes tulkoon siltä, että sen tulisi olla hyvin nuoren miehen nimi. Sen sanomisesta tulee rauhallinen olo.

D: Mutta nyt nautit olostasi juhlilla, eikä totta?

L: Todellakin. Paljon hyvää ruokaa ja kaikenlaisia talonpoikien tekemiä tavaroita. Paljon laulua ja tanssia.

D: Se on hyvä päivä. Jätetään tämä kohtaas. Ajelehti pois siitä, ja haluan, että siirryt ajassa eteenpäin samassa elämässä. Mitä teet nyt? Mitä näet?

L: Olen kaukana kotoa olevassa kaupungissa. Sen kadut on tehty kivistä. Sillä on todella likainen ... monet ovat kerjäläisiä. Se on todella kolkko. En pidä paikasta.

D: Onko kaupungilla nimi?

L: Minun piti matkustaa sinne veneellä. Se on Englannissa. Kaupunki on Liverpool. Täällä on todella karmea.

D: Mitä teet siellä?

L: Olen matkannut todella kauas nähdäkseni, miten ihmiset elävät tällä planeetalla, nähdäkseni miten erilaisia he ovat. Joskus viivyn pitkään, ja joskus poistun todella nopeasti. Poistun tästä paikasta todennäköisesti huomenna. Tämä on todella surullinen paikka. Minua ahdistaa nähdä, miten alas ihmiset ovat vajonneet. He käyttäytyvät todella ilkeästi toisiaan kohtaan.

D: Sanoit, että olet vierailut myös muissa maissa ja kaupungeissa?

L: Kyllä, monissa. Olen matkannut viimeisen vuosikymmenen paikasta toiseen.

D: Missä maissa olet käynyt?

L: Galliassa ja Roomassa. Monissa paikoissa. Kävin idässä. Useimmat eivät ole käyneet siellä koskaan.

D: Mitä idässä on?

L: Siellä on valtava maa, ja heidän elämänfilosofiansa eroaa todella paljon meidän filosofiastamme. Heillä on erivärinen iho, ja he tekevät jotain, mitä kutsutaan ”meditoinniksi”. Siinä he pääsevät kosketuksiin (haastava sanallistaa) ... sisäiseen tietouteen. He ovat todella viisaita.

D: Miten matkustat näihin maihin?

L: Kävelen.

D: Matka on pitkä, vai mitä?

L: Sitä se on. Vedet täytyy ylittää veneellä, mutta muuten kävelen.

D: Miten tiedät minne mennä?

L: Seuraan vain omaa tunnettani ja vaistoani.

D: Täytyykö sinun kantaa huolta rahasta tai ruoasta?

L: Toisinaan. Yleensä tapaan matkan varrella hyväsydämisii ihmisiä, jotka majoittavat minut ja pitävät minusta huolta.

D: Tiedätkö nyt sen maan nimen, mistä tulet? Missä asuit nuorempana?

L: Ihmiset käyttävät siitä eri nimityksiä. Jotkut kutsuvat sitä nimellä ... (haasteita) Seeton. (Pitkä tauko) En muista. Sillä ei ole varsinaista nimeä. Se on aivan omalaatuisensa kuningaskunta, eikä sieltä matkusteta ulkopuolelle lainkaan.

D: Eli sinun lähtösi oli todella epätavallinen tapaus?

L: Niin. Kukaan ei koskaan poistu sieltä.

D: Oli todella rohkeaa sinulta haluta sieltä pois.

L: En oikeastaan halunnut sitä, mutta minulle sanottiin, että minun täytyy. Minua pyydettiin näkemään millaista elämä oli kaikissa muissa paikoissa, eikä kantamaan huolta siitä huolehditanko minusta. Minusta on pidetty huolta, enkä ole yksinäinen.

D: Olisi pelottavaa mennä tuntemattomalle maaseudulle ja olla tuntematta ketään.

L: Alkuun se oli. Olin kauhusta kankeana.

D: Kuka pyysi sinua tähän?

L: Ystäväni, joka käy luonani tasaisin väliajoin. Hänestä oli tärkeää, että näen millaista elämä oli muualla. Kuningaskuntani oli niin eristyksissä, etten voisi miljoonassa vuodessakaan ymmärtää millaisia muut ihmiset ovat, jos en selvittäisi sitä itse.

D: Mitä olet oppinut ihmisistä?

L: Olen oppinut todella paljon ihmisten kulttuureista, ja siitä miten he eroavat toisistaan sijaintinsa ja elämäntapansa suhteen. Miten se vaikuttaa siihen, miten he elämänsä näkevät. Miten toiset ovat todella hyviä, ja toiset todella pahoja. Toiset ovat todella tietämättömiä, eivätkä näe omaa nenäänsä pidemmälle.

D: Ja kaikki puhuvat eri kieltä?

L: Sekin on totta.

D: Onko sinulla vaikeuksia kommunikoida heidän kanssaan?

L: Ei. Ystäväni on opettanut minulle monia juttuja, joista yksi on, miten keskittyä toisen otsan keskelle, ja kommunikointi voi tapahtua ilman sanoja. Mielestä mieleen. Se ei ole varsinaista keskustelua, vaan informaation vaihtoa.

D: Täytyykö muiden keskittyä?

L: Ei. Aluksi he ovat ihmeissään. He alkavat juttelemaan minulle, ja kun kiinnitän katseeni heihin, aivan kuin heihin laskeutuisi tyneys ja voimme kommunikoida, ja sen jälkeen he jatkavat sitä samaa, mitä olivat tekemässä. Se on todella outoa.

D: Muistavatko he jälkikäteen?

L: Eivät. Ikään kuin aika lakkaisi jotenkin olemasta, eivätkä he edes huomaa sitä.

D: Onko siihen syytä?

L: On. Jos he huomaisivat, he olisivat todella peloissaan ja todennäköisesti tappaisivat minut. He pitäisivät minua pahana.

D: Tällainen kommunikointi helpottaa sinua, vai mitä?

L: Todella, hyvin paljon. Muuten en voisi kommunikoida heidän kanssaan. Se siinä on niin mukavaa. Puhun talonpojille, aatelisille, kuninkaille, maanviljelijöille, kauppiaille — se on ollut todella opetta-
vaista.

D: Olet tavannut tärkeitä ihmisiä, kuten kuninkaita?

L: Niin. Toisinaan tapaan kuninkaita, toisinaan aatelisia. Olen tavannut papistoa, ylipappeja. Olen aina kiinnostunut heidän filosofioistaan, mutta he ovat aina niin vanhurskaita. Toisinaan se naurattaa minua. En kerro sitä heille.

D: Ajattelevatko he, että heidän filosofiansa on ainoa oikea?

L: Kyllä, juuri niin, se minusta tuntuu niin huvittavalta.

D: Mainitsit kerran, että etsit jotakuta. Onko se totta?

L: Kyllä. Etsin nuorukaista, jolle voisin opettaa kaiken, mikä minulle on opetettu ennen kuin minun kuuluu poistua, jotta hän voi jatkaa työtä. En ole vielä löytänyt häntä.

D: Miten löytäessäsi tunnistat hänet?

L: Tiedän välittömästi. Minulle annetaan merkki, ja tiedän heti.

D: Tiedätkö mistä merkistä on kyse?

L: En, mutta minulle on kerrottu, että se selviää minulle, kun alamme keskustelemaan.

D: Onko se yksi syy matkustelullesi? Luuletko, ettet tule löytämään nuorukaista omasta maastasi?

L: Niin, mutta samalla opin monia asioita, ja voin kertoa niistä tälle nuorelle miehelle.

D: Oletan, että olet nähnyt monia ihmeellisiä asioita.

L: Kyllä. Olen nähnyt myös monia pahoja asioita, mutta siitä koko elämässä on kyse. Hyvä ja paha täytyy ottaa yhdessä.

D: Ei voi tuomita.

L: Ei. Se ei palvelisi mitään tarkoitusta. En voi tehdä mitään tilanteen parantamiseksi tällä kertaa. Kyse on puhtaasti informaation kartuttamisesta.

D: Niin. Olisi merkityksetöntä yrittää auttaa ihmisiä. Heitä on aivan liikaa.

L: Eivät he kuuntelisi. He eivät ole valmiita tekemään muutoksia näkemyksiinsä tässä vaiheessa.

D: Oletan, että olet kuin tarkkailija? (Kyllä) Mitä perheesi ajatteli, kun päätit

lähteä?

L: He olivat surullisia, mutta he ovat aina pitäneet minua hulluna, joten se oli vain jotain muuta.

D: Et ollut koskaan heidän kaltaisensa.

L: Juuri niin. Joten he antoivat asian olla. Kaipaam heitä joskus.

D: Voin kuvitella, että olet toisinaan yksinäinen.

L: Niin. Vaikka he eivät tiedäkään sitä minkä minä tiedän, perhe on kuitenkin hyvin lohdullinen paikka olla.

D: Kyllä, voin hyvin ymmärtää, mutta nyt olet Liverpool-nimisessä paikassa?

L: Niin. Poistun huomenna. Lähden kenties Espanjaan.

D: Täytyykö sinun käyttää jälleen venettä? (Kyllä) Oletko koskaan ajatellut matkata toiseen suuntaan, meren yli?

L: On siitä ollut hieman keskustelua. En kuitenkaan usko, että tällä kertaa on vielä toteen näytettyä reittiä. Valtameri on todella suuri, enkä ole vielä valmis tällaiseen projektiin.

D: Tarkoitatko, että ihmiset eivät ole menneet siihen suuntaan?

L: Siitä on kyllä paljon keskustelua. On Columbo-niminen mies, joka sanoo, että Maa on ovaali, ja ihmiset nauravat hänelle.

D: Oletko tavannut tätä ”Columbo”?

L: En ole tavannut. Olen ainoastaan kuullut hänestä kaupunkilaisilta. He keskustelivat hänestä ja nauroivat, ja pohdin itsekseni, että miten surullista. Seisokselin hetken kuuntelemissa, ja jonkin aikaa ajattelin, että voisin hieman auttaa häntä, mutta minua kiellettiin. Hän on kuitenkin oikeassa. Hän ei tiedäkään, miten oikeassa hän on.

D: Miten tiedät?

L: Ystäväni kertoi minulle näistä asioista. Voisin auttaa tätä miestä, Columboa, hänen matkoillaan, mutta minua on pyydetty olemaan hiljaa.

D: Mitä ystäväsi kertoi sinulle?

L: Hän näytti kuvia. Ei piirustuksia, vaan jotain, mitä hän kutsui ”valokuviksi”. En ymmärrä. Ne ovat kuvia, muttei mitään sellaista, mitä olen koskaan nähnyt. Ne eivät ole piirrettyjä tai maalattuja. Ne ovat todella kauniita, ja hän näyttää minulle Maasta sellaisia uskomattomia asioita, jollaisia ei olisi osannut ikinä kuvitellakaan.

D: Voitko jakaa sen kanssani?

L: Aivan kuin olisin ollut todella etäällä yötaivaalla ja katsellut alas

todella kaukaa, ja se oli niin kaunista. Sieltä saattoi nähdä Maan muodon ja meren keskellä paikkoja, joista en olisi koskaan voinut tietää. Tiedäthän, ihmiset ajattelevat vain oman paikkansa olemassaoloa, eivätkä ikinä pohdi, että voisi olla jokin toinen paikka, ja on todella monia paikkoja, joista kukaan ei tiedä mitään, tai osaa edes kuvitella. Paljon suurempia paikkoja kuin se, jossa elämme nyt. Paljon suurempia maamassoja, joissa on metsiä ja kukkuloita ja vuoria. Uskomattomia paikkoja. Joissain niistä on ihmisiä, joissain ei ole. On vain pelkkää maata odottamassa. (Tämä kaikki sanottiin kaihoisalla, lähes melankolisella äänensävyllä.)

D: Millaisia ihmisiä näissä paikoissa on?

L: En ole käynyt niissä kaikissa. Olen vieraillut ainoastaan hyvin pienellä oman alueeni kaistaleella, koska näihin paikkoihin olisi mahdollon kävellä. Minulle on kuitenkin kerrottu, että voisin kenties jonain päivänä vierailla myös näissä kaukaisissa paikoissa.

D: Sanoit, että sinulle näytettiin kuvia.

L: Niin, mutta niissä ei ollut ihmisiä, vaan ainoastaan kuvia Maasta ja kaukaisista paikoista. Haluaisin kuitenkin todella nähdä näitä ihmisiä. Mahtavatko he olla meidän kaltaisiamme?

D: Luuletko, että tämä Columbo on matkalla sinne?

L: Hän luulee menevänsä itään. En usko, että hän tietää näistä muista paikoista. Hän ei tiedä niiden olemassaolosta.

D: Eikö ystäväsi halua, että kerrot hänelle.

L: Ei. Hän sanoi, että se olisi todella väärin, eikä hän kuitenkaan uskoisi minua.

D: Totta. Hänen täytyy selvittää itse, aivan kuten sinä olet tehnyt. Mitä ihmiset uskovat siellä olevan sinun aikanasasi?

L: He uskovat, että jos laivalla menee kauas, vastaan tulee hyvin monia pahoja asioita, jotka kaappaavat sinut, ja katoat ikuisesti.

D: Uskovatko he, että siellä on muita ihmisiä?

L: Eivät. He eivät usko mitään muuta kuin minkä voivat nähdä.

D: Hän siis näytti kuvia Maasta. Minkä muotoiselta se näytti?

L: Pyöreähkö, ja siinä oli paljon vettä. (Innoissaan) Tiedätkö mitä? Luulen, että Maa kääntyy ja kääntyy koko ajan.

D: Siltäkö vaikutti?

L: Kyllä, mutta hyvin hitaasti, ja on vettä ja maata, isoja maakaista-

leita, ja vettä lisää kaikkialla.

D: Uskovatko sinun ajassasi olevat ihmiset, että Maa näyttää tuolta?

L: He eivät tiedä, että olen nähnyt näitä asioita. He luulevat, että Maa on vain se, missä he ovat, eikä sen ulkopuolella ole mitään. Useimmat ovat hyvin peloissaan, ja he pysyttelevät siinä, minkä tuntevat. He eivät uskaltaudu kovinkaan kauaksi sieltä, missä elävät.

D: Joten sinä olet ollut todella rohkea.

L: Minun täytyi luottaa voimakkaasti minulle annettuihin ohjeisiin. Alkuun se oli todella vaikeaa, mutta vaikeudet katosivat muutamassa vuodessa.

D: Olit varmasti myös peloissasi, kun et tiennyt mitä oli luvassa.

L: Olin todella peloissani, mutta kaikki muuttui helpoksi, kun kävi ilmi, ettei minua vahingoiteta, vaan minusta pidetään huolta.

D: Näetkö vielä ystävääsi?

L: Kyllä. Hän saapuu aika ajoin keskustelemaan kanssani. Toisinaan hän näyttää minulle oikein mukavia asioita. Hän kertoo asioita, joita minun täytyy tietää. Hän näyttää Maan asioita, ja kertoo, miten asiat tulevat olemaan useiden vuosien kuluttua, ja miten ihmiset kehittyvät ajatuskuvioissaan ja elämäntyylyissään, ja miten paljon sivilisaatio muuttuu. Se on todella mielenkiintoista. Toisinaan on todella haastavaa ajatella, että nämä asiat todella tapahtuvat.

D: Mitä uskomattomia juttuja hän on sinulle kertonut?

L: (Innoissaan) Kerran hän kertoi jotain, mitä minun on todella vaikea uskoa: taivaalla tulee lentämään vaunuja. Eikö ole hölmöä?

D: Kuulostaa kyllä omituiselta, vai mitä?

L: Ihmiset matkaavat niillä kuulemma kaikkialle Maassa, ja he tulevat tietämään kaikista näistä paikoista, joista nyt emme tiedä mitään.

D: Kuulostaa todella ihmeelliseltä ajatella, että joku voisi lentää.

L: Se on todella jännittävää. En voi ... (huokaus) mieleni ei pysty käsittelemään sellaista. Kysyin häneltä, tuleeko hevosilla olemaan siivet, ja hän vastasi, ettei niissä ole lainkaan hevosia. Voitko kuvitella?

D: En osaa kuvitella miten se on mahdollista.

L: En minäkään. Tulee olemaan monia ihmeellisiä asioita. Hän sanoi, että koneisto tekee kymmenen miehen työn, ja ettei heidän tarvitse kuin painaa nappia ja asiat tapahtuvat.

D: Sehän säästää paljon vaivaa, vai mitä?

L: Niin tekee. Hän sanoi, että ihmiset kommunikoivat paremmin keskenään kuin nykyään. He voivat puhua laitteen kautta paikkojen välillä, ja puheen voi kuulla kilometrien päästä. Sen kautta voi kuulemma olla yhteydessä koko maailmaan, joten kaikki voivat keskustella toistensa kanssa, ja niin kaikilla on tieto saatavilla.

D: Nämä kaikkihan ovat hyviä asioita, vai mitä?

L: Niin. Todella hyvä, jos osa näistä peloista saadaan karistettua, ja ihmiset ovat ystävällisiä toisilleen.

D: Luuletko, että niin tapahtuisi jos heillä olisi sellaisia asioita, joilla voi puhua toisille?

L: Kyllä. He eivät olisi enää niin peloissaan. Nyt ihmiset ovat hyvin eristyksissä. He elävät omien perheidensä keskuudessa omissa pikku kaupungeissaan, ja he ovat todella pelokkaita kaikkea rajojensa ulkopuolella olevaa kohtaan, ja tästä pelosta johtuen he eivät kommunikoi kovinkaan hyvin. He voisivat oppia paljonkin toisiltaan, jos vain antaisivat mahdollisuuden. Tietämättömyys voitaisiin poistaa näiden menetelmien avulla.

D: Eli olet sitä mieltä, että kommunikoinnin oppiminen on vastaus?

L: Ehdottomasti. Kommunikoinnin puute on todella huono juttu, koska se mahdollistaa oman olemuksen vuoraamisen pelolla, jonka jälkeen ei näe edessään olevaa todellisuutta. Kaikki verhoutuu pimeään.

D: Eli hän kertoi laitteista joilla voisi keskustella?

L: Kyllä. Niihin puhutaan ja niistä kuuluu puhetta. Ne ovat pieniä laitteita. En tiedä miltä ne näyttäisivät. Hän sanoi ainoastaan, että ne ovat pieniä laitteita.

D: Se olisi hyvä juttu, koska sitten he voisivat kommunikoida keskenään.

L: Niin. Sen jälkeen he voisivat vaihtaa mielipiteitään ja ideoitaan, ja kenties paras idea otetaan käyttöön.

D: Kuulostaa erittäin hyvältä. Kertoiko hän muuta, mitä oli vaikea uskoa?

L: Kyllä, monia asioita. Hän sanoi, että universumissa on muita Maan kaltaisia planeettoja, ja että niiden ihmiset ovat kehittyneet paljon meitä nopeammin, ja heillä on paljon enemmän tietoa kuin meillä. Mutta kun meidän maailmamme kasvaa ja meillä on näitä laitteita, jotka auttavat meitä kehittymään, silloin muiden paikkojen ihmiset voivat tulla vierailemaan ja vaihtamaan ajatuksiaan.

D: Se kaikki kuulostaa todella hyvältä.

L: Luulen, että siitä tulee ihmeellistä.

D: Vaikea kuvitella muilla planeetoilla eläviä ihmisiä, vai mitä?

L: Niin on, todella vaikeaa, vaikka olenkin aina tiennyt sen, ja jostain syystä sen ymmärtäminen oli minulle helpompaa kuin ajatella, että tällä planeetalla olisi muita paikkoja, joista en ole tietoinen. En tiedä miksi se oli minulle niin haastavaa.

D: Eli sinun oli helpompi ymmärtää, että muissa maailmoissa olisi ihmisiä?

L: Niin. Saatoin ymmärtää sen paljon helpommin kuin että Maassa olisi muita maa-alueita, ja ettei Maa ollut pelkästään tässä.

D: Mutta eikö sinun ajassasi muille tuota vaikeuksia ajatella muita maailmoita?

L: Todella. He pitävät sitä ilkeänä ja pahana, ja he ovat hyvin peloissaan sellaisesta. Juuri heidän pelkonsa pidättelee heitä. He kutsuvat kaikkea sitä ilkeäksi ja pahaksi, mitä eivät ymmärrä, ja he yrittävät päästä siitä eroon tappamalla tai polttamalla. He ovat vain todella peloissaan.

D: Kun menit Roomaan, eikö siellä ole katolisen kirkon koti?

L: Kyllä. Siellä on monia kauniita paikkoja. Heillä on monia pappeja, jotka opettavat sitä uskontoa maaseudulla. Myös he ovat täynnä pelkoa.

D: Näinkö luulet?

L: Todella. Uskon niin. He yrittävät pitää talonpojat kurissa uskonnollisella filosofiallaan, mutta sillä kaikella peitellään vain pelkoa.

D: Miksi uskontoa pitäisi pelätä?

L: En tiedä. Heidän Jumalansa ei taida olla kovin hyvä. Miksi Häntä pitäisi pelätä, jos Hän olisi hyvä?

D: Tarkoitatko, että juuri papit ovat peloissaan?

L: Juuri niin. Heillä on tämä järjestelmä. Se on kuin kuningaskunta. Kyse on samasta vanhasta jutusta, jonka tarkoitus on pitää talonpojat ruodussa. Nimi on vain muutettu. Ylempien järjestelmä pikkuihmisiä vastaan. He uskovat, että on ainoastaan heidän Jumalansa, ja että kaikki muut ovat pahoja. He opettavat, että on vain yksi tapa olla hyvä, ja jos et seuraa heidän ohjeitaan, sinut tuomitaan ikuisen kadotukseen. Tämä ei pidä paikkaansa. On monia eri bulevardjeja. Opin tämän sanan: bulevardi. Eikö ole outo sana?

D: Se on outo. Mitä luulet sen tarkoittavan?

L: Se tarkoittaa polkua tai uraa. Mielenkiintoinen sana.

D: *Kyllä. Oletko siis sitä mieltä, että heidän tapansa pitää omaa uskontoaan ainoana on väärin?*

L: Aivan ehdottomasti. He kertovat olevansa todella pyhiä, tai todella viisaita, ja että näin asiat ovat. Se ei mahdollista yksilön tutkia omaa sisäistä totuuttaan. He opettavat, että ihminen on hyvin rajoittunut. Hänen täytyy seurata ohjeita tarkasti, ja tehdä asiat vain yhdellä tavalla. Tämä on täysin järjetöntä, eikä se mahdollista sitä, että henkilö ajattelee itse. (Huokaus) Mutta tällaisia ajat ovat. Näin se on kaikkialla, eikä pelkästään Roomassa. Eikä kyse ole vain uskonnosta, vaan myös politiikasta. Kenenkään ei sallita ajatella itse. Sinulle kerrotaan mitä ajatella ja mitä tehdä. Olin ällistynyt, että ympäri maailmaa löytyi sama johdonmukainen kaava. Käytännöt voivat vaihdella hieman ja asiat tehdään vähän eri tavalla, mutta pohjimmiltaan kaikki on samaa. Pelko on samaa kaikkialla. Siinä on variaatioita, mutta loppujen lopuksi ihmiset pukevat saman pelkoviitan, ja antavat sen värittää omaa elämäntulkintaansa, ja pidättää heitä. He pelkäävät rangaistusta.

D: *He pysyvät mieluummin tutussa ja turvallisessa. He voivat luottaa siihen.*

L: Pitää paikkansa, eikä silloin ole vaaraa joutua kivitetyksi tai hirteytyksi tai joutumasta laatikkoon.

D: *Mitä tarkoitat laatikolla?*

L: Heillä on näitä juttuja. Ne ovat kammottavia. Puulaatikoita, ja ihmiset laitetaan niihin päivien ajaksi ilman ruokaa tai vettä. Joskus sinne kuolee. Se on hirveää.

D: *Näinkö tehdään heille, jotka eivät usko samalla tavalla?*

L: Kyllä, tai jos he kyseenalaistavat. Voi voi, tuolla on joitain todella julmia ihmisiä, jotka ansaitsisivat joutua näihin laatikoihin. He varastavat tai tappavat tai tekevät vastaavaa. Mielestäni on erittäin epäoikeudenmukaista joutua sellaiseen pelkästään sen vuoksi, että uskoo eri tavalla. Ketä se vahingoittaa, jos joku ajattelee toisin? Se saattaa olla parempi vaihtoehto.

D: *Mitä sinulle on ilmennyt ihmisten terveydestä matkoillasi?*

L: Jossain päin ollaan todella terveitä ja eletään pitkään, erityisesti maataloilla ja maaseudulla elävät ihmiset. Kaupungeissa tilanne on todella huono. Kaupungit ovat yleensä todella saastaisia ja niissä on

paljon tauteja. Ihmiset eivät elä kovinkaan pitkään. Niissä on suuri kuolleisuus.

D: Onko siellä ”lääkäreitä”, jotka huolehtivat ihmisistä?

L: Kyllä, mutta ei heistä ole mitään hyötyä. Ihmiset kuolevat joka tapauksessa. En usko, että heistä on mitään apua. He luulevat auttavansa, mutta ei heistä ole apua.

D: Olet ollut onnekas matkoillasi. Oletko sairastunut kertaakaan?

L: Muutaman kerran. Ei mitään vakavaa. Kaupungeissa useimmat kuolevat nelikymppisinä. Se on heille vanha ikä. Olen viisikymppinen, ja ihmiset ovat ällistyneitä siitä, miten hyvässä kunnossa olen. Hiukseni vaalenevat nyt, mutta olen hyvässä kunnossa.

D: Sinua pidetään sitten vanhana.

L: Todella vanhana.

D: Mutta pystyt edelleen kävelemään ja matkustamaan.

L: Kyllä. Olen hyvässä fyysisessä kunnossa. Minulla ei ole hevosta. En halua vastuuta muiden kuin itseni huolehtimisesta, vaikka muut ovatkin huolehtineet minusta.

D: Hevosella pääsisit nopeammin.

L: Nyt minun ei tarvitse kantaa huolta hevosen ruokkimisesta tai maajoittamisesta. Voin edetä omaan tahtiini ja olla niin pitkään kuin haluan, ja jatkaa sitten matkaa. Olen liftannut itselleni kyydin muutamia kertoja, mutten kovin usein.

D: Mutta matkustat sentään veneillä.

L: Se on välttämätöntä, koska en voisi uida niin pitkälle. Se on välttämättömyys paikasta toiseen siirryttäessä.

D: Matkustatko suurilla veneillä?

L: Toisinaan. Olen matkustanut monipurjeisilla laivoilla, ja joskus pikkupaateilla. Riippuu aina siitä, keneltä saan liftattua kyydin.

D: Tällä tavoin sinun ei tarvitse kantaa huolta rahasta, vai mitä?

L: Ei, eikö olekin mahtavaa? En olisi koskaan uskonut pystyväni matkustamaan näin pitkälle ilman rahaa. Se on uskomatonta.

D: Onko mukana vaihtovaatteita tai mitään?

L: Ei. Kun vaatteet käyvät repaleisiksi, tulee aina joku, jolta saan uusia vaatteita, ja joku ruokkii minut. Minulla on iso keppi, jota kannan mukana. Se on kuin kävelykeppi, joka auttaa ylä- ja alamäissä. Siitä on tullut vanha ystävä.

D: Luuletko, että löydät ikinä tätä nuorta miestä, jolle sinun kuuluu siirtää tietosi?

L: Ikäni vuoksi olen alkanut hieman huolestumaan viime aikoina. Aiemmin ajattelin, että hänet vain näytetään minulle oikealla hetkellä, mutta vanhetessani alan huolestumaan, etten löydä häntä ajoissa. Kerrottavaa on paljon, eikä sitä pysty välittämään päivässä tai viikossa. Kaikkien niiden asioiden kertominen vaatii aikaa. Minun täytyy viettää aikaa hänen kanssaan. Minun täytyy kyetä opettamaan häntä vielä, kun olen terve. Tästä olen tällä hetkellä erittäin huolissani, vaikka minua onkin pyydetty olemaan huolehtimatta. Siitä on pidetty huolta, ja tähän mennessä kaikkea siitä on pidetty huolta, mistä minulle on kerrottu. Joten minun lienee parasta lopettaa murehtiminen. En tunne itseäni vanhukseksi. Ainoastaan silloin, kun huomioni kiinnitetään siihen.

D: Kehosi ei tunnu sitten vanhalta.

L: Ei minulle sisäpuolelta, mutta ulkopuolella oleville olen todella vanha.

D: Mutta seuraavaksi menet Espanjaan?

L: Niin. En ole koskaan ollut siellä. Olen ymmärtänyt, että siellä on todella kaunista, joten ajattelin tarkistaa asian itse. Olen ollut idässä, ja pohjoisessa ja lännessä, mutten vielä etelässä. Ehkä se nyt onnistuu. Yleensä saan lähtöaamuna ohjauksen minne suuntaan pitää lähteä. Minua pyydetään menemään itään tai koilliseen, tai mihin ikinä tie viekään. Minua pyydetään ottamaan tietty polku, ja niin sitten teen.

D: Et kysy kysymyksiä? (En) Okei. Jätetään tämä kohtaus. Haluan, että siirryt eteenpäin kunnes olet saapunut Espanjaan. Kerro mitä pidät siitä. Menitkö veneellä?

L: Kyllä. Tällä kertaa alus oli suuri. Tapasin kapteenin majatalossa, ja hän halusi minut mukaan alukseensa. Matkasin hänen hytissään. Laiva oli hyvin kaunis. Se oli monimastoinen ja erittäin suuri.

D: Mitä pidät Espanjasta?

L: Täällä ei ole kovin monia ihmisiä vielä toistaiseksi. On todella lämmin. Melkoinen muutos. Se lämmittää luitani. Liverpoolissa oli todella kylmää ja kosteaa. Auringonvalo tuntuu todella hyvältä keholani. Ilma on raikas ja tuulenvire on täydellinen. Kaikki tarinat pitä-

vät paikkansa.

D: Aiotko jäädä sinne joksikin aikaa?

L: Saatan jäädäkin. Haluaisin vierailla näiden ihmisten keskuudessa jonkin aikaa, ja oppia heidän elämänfilosofiansa. He vaikuttavat oikein ystävällisiltä, eivätkä lainkaan niin pelokkailta. Nämä ihmiset ovat avoimia. He eivät ole niin perinteiden läpätunkemia, ja vaikuttavat ajattelussaan itsenäisemmiltä kuin mitä olen muualla nähnyt.

D: Kenties löydät ihmelapsesi sieltä.

L: En usko. Luulen, että hän on todella kaukana täältä. En tiedä miksi ajattelen niin. En usko, että minä löydän hänet — luulen, että hän löytää minut. Luulen, että jään nyt Espanjaan joksikin aikaa. Ehkä he lähettävät hänet luokseni. Tämä on niin virkistävää, ja valtava muutos. Saatan levätä täällä jonkin aikaa.

D: Mutta uskotko todella, että löydät hänet jonain päivänä?

L: Niin minulle on kerrottu, eikä minulla ole syytä epäillä toisin.

D: Olet omistanut elämäsi tälle. Niin pitkään kuin uskot siihen, siinä täytyy olla jokin totuus.

L: Niin. Se on todella suuri opetus, jonka opin kauan sitten. Luottamuksen opetus.

D: Eli jos niin on tarkoitettu, niin tulet löytämään hänet. (Kyllä) Hyvä niin. Kuulostaa todella kauniilta paikalta, jossa voit levätä hieman.

Toin Lindan seuraavaksi täyteen tietoisuuteen, ja jätin Bartholomewin omaan maailmaansa, tietäen, että olisimme pian taas hänen kanssaan jatkamassa tarinaa.

2. OPPITUNTIEN ALKU

Ensimmäisen session jälkeen pidimme muutaman tunnin ruoka- ja lepotauon. Jatkoimme työskentelyä noin kahdelta iltapäivällä. Laskin Lindan takaisin tuohon elämään avainsanan avulla. Olin saanut tarpeeksi Bartholomew'n taustatietoa, ja nyt halusin edetä informaation saamisessa. Uteliaisuuteni oli todella herännyt, ja halusin löytää tiedon, jota Bartholomewin oli tarkoitus välittää ihmelapsellen. Aikomukseni oli palauttaa hänet alukseen ja poimia tarina sieltä.

D: Haluaisin, että etsit jälleen Bartholomewin siitä oudosta huoneesta, jolla hän oli matkalla jonnekín. Lasken kolmeen ja saavumme sinne. 1, 2, 3 — olemme jälleen tässä kohtauksessa. Olet juuri poistunut makuuhuoneestasi ja löydät itsesi tästä oudosta paikasta, jossa asiat menevät ohi ulkopuolella. Mitä olet tekemässä ja mitä näet? Kerro siitä.

L: Olen yksin. (Ällistellen) Istun tuolissa ja katson ulos universumiin ja näen tähtien ja planeettojen vilisevän ohi. Minut herätettiin ja pyydettiin matkalle, ja kun annoin suostumukseni, minua pyydettiin pukemaan nämä vaatteet. Sen jälkeen valonsäde ympäröi minut, ja seuraavaksi istuin tässä tuolissa yksinäni.

D: Sanoitko, että olet nyt vanhempi?

L: Kyllä. Todella vanha. Lähes kuusikymppinen. Hyvin vanha.

D: Etsitkö vielä ihmelastasi?

L: Kyllä. Tuntui kuin olisin epäonnistunut tämän elämäni tehtävässä. Yritin luottaa, tietäen, että minulle annettaisiin palapelin osanen oikealla hetkellä, mutta vanhettuani aloin epäilemään ja pelkäämään.

D: Löysitkö koskaan Maan matkoillasi ketään, jolle olisit voinut ajatella kertovasi kaiken?

L: En ainuttakaan. Ajattelin, että itäiset kulttuurit voisivat olla vastaanottavaisempia ja ymmärtäväisempiä, mutta hekin ovat hautautuneet omiin perinteisiinsä ja uskomusjärjestelmiinsä. Olin todella pet-

tynyt. Tuolloin aloin menettää luottamukseni. Vasta tänä yönä minulle kerrottiin, että tämä olisi viimeinen matkani, ja minulle annettaisiin viimeinen palanen etsintäni päättämiseksi.

D: Mikä se viimeinen pala oli?

L: Jakaa tämä tieto jollekin kaltaiselleni, joka on avoin sellaisille ideoille, joita eivät voi ymmärtää. Joku, joka kykenee tutkimaan näitä asioita pelotta, ilman ennakkoluuloja ja puolueettomasti, ja hyväksymään vain tosiasiat, ja tutkimaan niitä huolellisesti. Jakaa tieto, ja siinä kaikki.

D: Vievätkö he sinut ihmelapsesi luo?

L: He vievät minut uuteen paikkaan. He kutsuvat sitä ”siirtokunnaksi”. Se on uusi kokeellinen paikka, jossa he toivovat, että puhdas totuus leviää, eikä sitä vääristellä millään tavalla. Nämä ihmiset ovat sydämeltään ja mieleltään puhtaita. Olen heidän opettajansa. Jaan heille sen tiedon, jota olen kerryttänyt kaikkien näiden vuosien aikana. Heistä tulee tämän tiedon vartijoita. Puhtautensa vuoksi he eivät käytä sitä väärin, hamstraa tai väritä sitä millään lailla. He tulevat olemaan universaalien totuuden tiedonvartijoita.

D: Sielläkö on myös ihmelapsesi?

L: Kyllä. Hänet puolestaan voidaan lähettää oikealla hetkellä valaisemaan Maa-planeettaa, kun aika on oikea. Siihen saakka hän odottaa täällä muiden kanssa, joilla on omat paikkansa, minne he viestin toimittavat asianmukaisella hetkellä.

D: Mikset olisi voimut välittää sitä jollekulle Maassa? Sitähän sinä itsekin oletit olevasi tekemässä.

L: Siellä ei ollut ainuttakaan niin puhdassydämistä, että se olisi pysynyt tahrattomana eikä sitä olisi käytetty väärin. Ihmiskunta ei ole tällä hetkellä valmis planeetan kehittymiseen. Heidän täytyy käydä läpi todella monia oppitunteja ennen kuin he kykenevät käyttämään tästä mitään oikealla tavalla ihmiskunnan hyödyksi. Sitä vääristeltäisiin, käytettäisiin väärin ja lopulta se tuhoaisi koko planeetan.

D: Eli tällä tavalla se palautetaan lopulta Maahan.

L: Pitää paikkansa. Tämä ihmelapsi kasvaa ”siirtokunnassa”. Siellä ei tunneta aikaa eikä tilaa. He eivät vanhene tai muutu millään tavalla. Se on odotuspaikka, ja poistun täältä, kun työ on valmiina, ja menen omaan paikkaani lepäämään. En jää tänne, enkä palaa Maahan pit-

kiin aikoihin.

D: Jos pidät itseäsi vanhana, onko sillä merkitystä siellä, minne olet menossa?

L: Ei, mutten voi jäädä tähän siirtokuntaan. Sielunkuvioni on erilainen kuin tässä paikassa olevilla, eikä se mahdollista pitkää oleskelua. En tuntisi oloani mukavaksi täällä. Haluan levätä, kun työ on tehty. Minun täytyy levätä jonkin aikaa. Minun täytyy olla Kaiken kanssa.

D: Tarkoitatko, että palaat Maahan tässä kehossa sen jälkeen, kun olet välittänyt viestisi ja tietosi näille ihmisille?

L: Ei, en palaa Maahan moniin, moniin sukupolviin. Menen lepäämään ”Kaiken” luo. Palaan paljon myöhemmin eri ominaisuudessa.

Kuulosti siltä, että hän tarkoitti lepäämistä henkimaailmassa ennen kuin inkarnoituisi toiseen kehoon. Tätä paikkaa kuvaillaan *Between Death and Life* -kirjassani. Ainoa haaste tämän ymmärtämiseen oli siinä, että hän ei ollut maininnut kuolemista. Hän oli edelleen nähtävästi fyysisessä kehossaan, ja jokainen tietää, ettei kehoa voi kantaa mukana kuolemassa.

D: Yritän ymmärtää. Sinulla on edelleen fyysinen kehosi. Se on tämän huoneen sisällä ja istuu tuolissa.

L: Kyllä. Se on kehoni. En ole koskaan tiedustellut, mitä sille tapahtuu. Ehkä minun pitäisi, mutta se ei vain ole tuntunut merkitykselliseltä.

D: Ymmärrän. Jatketaan eteenpäin kunnes tämä alus, tai mikä ikinä onkaan tavoittaa määränpään. Sanoit, että matkustat siirtokuntaan. Edetään sinne, minne olet matkalla. Kerro mitä tapahtuu.

L: Se on todella kirkas paikka, ja istun tuolissani ja leijailen tämän paikan yllä. Yhtäkkiä todella kirkas valo ympäröi kehoni. Se alkaa tämän huoneen päältä, joka on lieriön muotoinen, ja minä olen sen keskellä. Hetkessä olen näiden muiden henkien kanssa. En ole enää huoneessa. Tämä valo on kuljettanut minut näiden olentojen läsnäoloon. He kaikki ovat todella onnellisia minut nähdessään. He näyttävät valo-olentoilta. Jokainen on erilainen, mutta he ovat kuitenkin samanlaisia. He ovat todella valoisia olentoja.

D: Heilläkö ei ole fyysisiä päртеitä?

L: On kyllä, mutta he ovat niin kirkkaita. Sokaistun, kun yritän näh-

dä heidän kasvonsa. Kuin katsoisi Aurinkoon. Voin nähdä, että he hymyilevät, joten heillä täytynee olla suu. Minusta tuntuu, että he hymyilevät minulle, mutta he ovat niin kirkkaan valon keskellä, etten kykene erottamaan kehon muotoja.

D: Oletko itse vielä fyysisessä kehossa? (Tauko. Hän ei kenties ollut varma.) Miltä se tuntuu?

L: Todella kevyeltä, aivan kuin kelluisin. Kuin ei olisi painoa, eikä minkäänlaista painetta. Olen täysin vapaa. En usko, että minulla on kehoa. Luulen, että olen vain minä.

D: Luuletko, että nämä muut olennot ovat fyysisiä?

L: (Tauko) Ehkä, mutta luulen, että he ovat todennäköisesti puhdasta energiaa. Näen heidät, mutten usko, että he ovat ihmiskehoissa.

Tämä sanottiin sellaisella uteliaisuudella ja ihmetyksellä, että aivan kuin hän yrittäisi ymmärtää jotain outoa ja erilaista, johon ei ole valmistautunut.

L: Uskon, että olen saapunut eri olemassaolon tasolle. Se alkoi fyysisenä matkana, mutta luulen, että olen tullut fyysisen tason läpi ja astunut jonnekin, mistä en tiedä mitään. Tuntuu kuitenkin siltä, että voisin halutessani palata milloin tahansa siihen huoneeseen.

D: Luuletko, että löytäisit fyysisen kehosi siitä huoneesta? (Kyllä) Sanoit, että aiot jakaa tietosi näille olennoille, vai mitä? (Kyllä) Kysyin aiemmin voisitko jakaa tämän tiedon myös minun kanssani, ja vastasit, että sinun täytyy saada lupa. Mitä luulet?

Odotin jännittyneenä ja toivoin, että minun sallittaisiin vastaanottaa tämä tieto. Uteliaisuuteni odotti tätä innokkaana, mutta se kaikki olisi kiinni minusta riippumattomista voimista, joista minulla ei ollut tietoa.

L: Kysyin ystävältäni, ja hän sanoi, että voisit kenties kuunnella opetustehtäviäni.

Tunsin ilon värityksiä.

D: Olisi aivan mahtavaa, jos tämä sallittaisiin minulle.

L: Hän sanoi, että aivan kaikkea sinun ei anneta kuulla, mutta suurimmassa osassa voit olla mukana.

D: Miksen saa kuulla tiettyjä asioita?

L: On vain muutamia asioita, jotka tulee asettaa paikalleen ennen kuin suunnitelma toteutuu Maassa, ja ne tulee pitää salassa ennen toteutumista, jonka jälkeen sinulle annetaan jäljellä oleva tieto.

D: Eli jos istun mukana opetustilanteissa, voinko jakaa tätä tietoa?

L: Pitää paikkansa. Sinulle annetaan tämä mahdollisuus, koska olet myös yksi niistä harvoista, jotka eivät väritä tai vääristele tietoa. Sydämesi on puhdas, etkä käytä tietoa oman etusi ajamiseen.

Lindan hengitys kiihtyi, ja hän osoitti merkkejä epämukavuudesta.

D: Näen, että nämä ovat tärkeitä vaatimuksia.

L: Kyllä. Kaikki eivät pystyisi tähän. Vain aniharvat.

Havaitsin, että viimeisten lauseiden aikana hänen hengityksensä oli muuttunut epätasaiseksi, kiivaammaksi ja hieman työlääksi. Puhe alkoi kuulostaa epäselvältä.

L: Tämä ilma vaatii sopeutumista. Se tuntuu todella raskaalta rinnasani. (Hänen hengityksensä oli edelleen raskas.) Sopeutumiseen menee muutama päivä.

Tarjosin mielikuvia hälventääkseni fyysistä epämukavuutta. Kohteen olotila on aina tärkein huolenaiheeni.

D: Minulle kommunikoiva fyysinen keho kykenee sopeutumaan ongelmitta, vaikka sen kautta puhuva entiteetti kokisikin ongelmia. Ymmärrätkö?

L: (Hengitys rauhoittui normaaliksi.) Ymmärrän.

D: Hyvä. Aloitatko oppituntisi?

L: Pian. Nyt vietetään tervetuliaaika ja riemuitaan, ja ollaan yhdessä.

D: Ovatko he odottaneet sinua?

L: Kyllä ovat, ja he ovat todella onnellisia. He hurraavat minulle, ja

halaavat minua, ja ovat todella iloisia minusta.

D: Kuulostaa mukavalta paikalta, kivalta ympäristöltä.

L: Se on todella kiva, ja todella lämmin.

D: Voimmeko edetä siihen, kun aloitat opetuksesi, ja voin kuunnella? Onko sinulla jonkinlainen suunnitelma tai järjestys, jonka mukaan etenet?

L: En ole pohtinut sitä. Minulla oli suunnitelma joskus, mutta siitä on niin kauan, että olen unohtanut. Nyt olen päättänyt aloittaa ystäväieni kysymyksillä, ja sitten luennoin niiden perusteella. Tämä on kenties paras tapa tässä vaiheessa.

D: Olen samaa mieltä, mutta voitko toistaa heidän kysymyksensä, koska minä en pysty kuulemaan niitä? (Kyllä) Oletko valmis aloittamaan? (Kyllä) Okei. Etene omaan tahtiisi vain.

L: Artness (ehkä Ardness) on kysynyt (hitaasti, aivan kuin kuunnellen ja sitten toistaen.): ”Mitä Maan tasolla tapahtui, että ihmisten uskomusjärjestelmistä tuli niin kapeita?” Monia maailmankausia sitten Maahan saapuneet ihmiset tulivat laajalla universumin tiedolla varustettuina. Oli toisia, jotka jo asuivat Maassa, ja jotka eivät omanneet niin laajaa tietoutta kuin juuri saapuneet, ja se sai tulokkaat tutkimaan valtakysymystä. He eivät olleet kokeneet sitä aiemmin, ja he pitivät tunteesta. Se nostatti ennenkokemattoman jännityksen tunteen. He päättivät pitää tiedon itsellään ja olla jakamatta sitä, kuten oli tarkoitettu, ja he orjuuttivat toisia, joilla ei ollut tätä tietoa hallussaan. He kertoivat asioita, jotka eivät pitäneet paikkaansa, ja saivat toiset pelokkaina palvelemaan itseään. Heitä pidettiin jumalina. Heistä tuli jumalia. Planeetalla ensin olleet tavalliset ihmiset pitivät heitä jumalina, koska he pystyivät tekemään epätavallisia asioita. Näin ei ollut tarkoitus tapahtua, ja kun he saavuttivat kaiken tämän vallan ja heistä tuli ahneita, he eivät halunneetkaan enää poistua, vaan jäädä, ja niin he jäivät. Heidän kuoltuaan heidän tarinansa jäivät elämään, ja niissä kerrottiin suurista voimista, ja pelko alkoi ottamaan valtaa: pelko siitä, että jos he eivät tee jumalten toiveiden mukaan, heidät tuhoetaan. Se oli todella synkkää aikaa Maa-planeetalle.

D: Mitä nämä olennot kertoivat, mikä säilytti ihmisiä niin paljon, että heidät saattoi orjuuttaa?

L: He sanoivat kykenevänsä hallitsemaan tuulta ja valoa, Aurinkoa, kuuta ja sadetta. Ihmiset tuhoutuivat, jos he eivät tottelisi heitä. Ih-

misillä ei olisi vettä, ei Aurinkoa, ja he tiesivät tarvitsevansa Aurinkoa ja vettä ja tuulta ja sadetta. Olemassaoleminen edellytti näitä asioita, ja jumalat hallitsivat niitä kaikkia, joten heitä täytyi totella, tai tuho koittaisi välittömästi. He eivät tienneet, että olemus, henki, sielu elää ikuisesti. He saattoivat nähdä ainoastaan sen, mikä oli tässä ja nyt. Näiden valo-olentojen alkuperäinen tarkoitus oli jakaa tietonsa, jotta pelko voisi poistua ja ihmiset voisivat ymmärtää.

D: Esittivätkö nämä olennot ihmetekoja, jotta saisivat ihmiset pitämään itseään jumalina?

L: Kyllä vain. Kaikki oli pelkkää juonittelua: oli valoja ja magiikkaa, ja ihmiset pitivät heitä jumalina. Täytyy sanoa, että tämä on täydellinen esimerkki ihmislunnonnosta, ja jatkuvasta sisäisestä kamppailusta pelkoa ja itsekkyyttä vastaan. Itsen palveleminen on valtaa.

D: Eli saapuvat olennot aiheuttivat ongelman.

L: Niin. He eivät toteuttaneet suunnitelmaa. He lankesivat, koska alkoivat palvelemaan omaa etuaan eivätkä ihmiskuntaa.

D: Sanoit, että tämä oli hyvä esimerkki ihmisistä, mutta ongelma ei ollut kuitenkaan ihmisten aiheuttama.

L: Heidät lähetettiin Maan olentojen nostamiseksi korkeammalle olemisen tasolle. Heitä ei lähetetty orjuuttamaan, vaan opettamaan. He epäonnistuivat toimeksiannossaan. Heidän oli tarkoitus saada ihmiset ymmärtämään ja elämään korkeamman järjestyksen mukaisesti, mutta he jumiutuivat.

D: Mitä tarkoitat jumiutumisella?

L: He sotkeutuivat valtakuvioihin ja kadottivat sen valon, joka tuli ojentaa Maan ihmiselementille. Maa oli paikka, jossa oli tarkoitus koikeilla uusia asioita, ja tänne saapuvien toiveena oli kohottaa täällä jo valmiina olevat omalle tasolleen, mutta he jumiutuivat ja vajosivat alemmalle järjestyksen tasolle.

D: Ja se integroitiin ihmisläjiin? (Kyllä) Haluatko sanoa aiheesta vielä jotain muuta? (En) Haluatko ottaa ryhmästä toisen kysymyksen?

L: Käydään mieluummin läpi historiallista taustaa, jotta kaikki voivat ymmärtää, miten asiat ovat kehittyneet maailmanaikojen kuluessa. Tämä lienee paras tapa selittää se: osoittaa ensin, mitä aiemmin on tapahtunut ja edetä sitten sen mukaisesti. Kysymys kuuluu: ”Miksi jumiutuneiden avuksi ei lähetetty apua? Miksei ketään lähetetty hake-

maan totuutta väärinkäyttäviä pois?” Koska tuossa aikaikkunassa pelkäsimme, että myös avuksi lähetettävät lankeaisivat samaan kuvioon. Päätettiin, että odottaisimme tämän sukupolven poistumista, ja lähetäisimme sitten uuden virtauksen siinä toivossa, että projekti palaa raiteilleen. Näin sitten tapahtui. Ensimmäiset Maahan saapuneet tulivat Tyrantus-planeelta. Sen magneetikenttä on jossain suhteessa hyvin samankaltainen kuin Maassa, joten sen väen oli helppo sulautua mukaan elämänvirtaan. He eivät vaikuttaneet kummajaisilta, vaan näyttivät hyvin samanlaisilta kuin maan asukkaat. He ikävä kyllä epäonnistuivat.

D: Hekö olivat näitä vallanhimoisia?

L: Kyllä. He saapuivat ensin. Jotkut lisääntyivät maan asukkaiden kanssa. Toinen aalto lähetettiin (vaikeuksia ääntää) Iraniukselta. He olivat erilaisia. He eivät näyttäneet ihmisiltä, joten he saapuivat valesuissa. He tulivat eläiminä.

D: Eläiminä?

L: Niin, ja heidän tehtävänään oli työstää asioita kaikessa hiljaisuudessa muutaman valitun kanssa projektin kääntämiseksi. Oli joitain valittuja, jotka vastaanottivat ohjeita näiltä eläimiltä, kuten oli tarkoitettu. Ohjeistus tapahtui toisella tasolla, ja se välitettiin heille unissa. Heitä ohjeistettiin rakkauden, kuolemattomuuden ja lajien välisen yhteistyön osalta. Kaikki tapahtui kaikessa hiljaisuudessa ja hienovaraisesti. Mutta ikävä kyllä myöskin tämä projekti ajoi karille, koska oli vain muutamia harvoja, jotka saatettiin indoktrinoida näihin uusiin ajatusjärjestelmiin, ja ihmiset halveksivat heitä. Suurten massojen pelossa he pelkäsivät vastaanottaa sitä, mikä heille annettiin, eivätkä vallassa olevat tietenkään hyväksyneet sitä, koska he menettäisivät tällöin valtansa. Joten tähän mennessä ihminen oli vajonnut pohjalle asti, ja tilanne oli todella ikävä.

D: Tulivatko nämä olennot eläiminä, jotta he eivät herättäisi huomiota?

L: Kyllä, koska he eivät olleet ihmisen kaltaisia.

D: Miltä he oikeastaan näyttivät?

L: He olivat todella pieniä, ja heillä oli isot päät ja pienet, näivettyneet kehot. Heillä oli kädet ja jalat, mutta ne olivat todella taipuisat, eivätkä ollenkaan ihmisraajojen kaltaiset. He ajattelivat olevansa liian huomiota herättäviä, ja pelkojensa vallassa ihmiset tappaisivat heidät.

D: Joten heillä oli kyky saada itsensä vaikuttamaan eläimiltä?

L: Oikein. Heillä oli kyky saada itsensä näyttämään eläimiltä. He naamioivat itsensä. He astuivat sellaiseen olemassaoloon.

D: Sanoit, että tällä tavoin he saattoivat vaikuttaa ihmisiin hienovaraisesti unten välityksellä.

L: Unten kautta. Juuri niin. Toivomus oli, että projekti voitaisiin pahlauttaa oikeille raiteilleen hyvinkin nopeasti, mutta vaikutustapa oli aivan liian hidas, joten sekin epäonnistui.

Tutkin intiaanien legendoja *Legend of Starcrash* -kirjaani varten, ja löysin monia tarinoita ihmisiltä vaikuttavista eläimistä tiedonvälittämisen varhaisajoilta. Se kuuluu suurelta osin Amerikan intiaanien kulttuuriin. Myös muissa kulttuureissa on samankaltaisia legendoja. On kiinnostavaa havaita, että avaruusolennot näyttäytyvät nykyisissä UFO/ET-havainnoissa usein eläimen suojahahmossa, jotta ihmistä ei säikytetä.

D: Tuleeko aiheesta muita kysymyksiä?

L: ”Miksi Maa-planeetalle ei lähetetty pelkkiä iraniuslaisia? He ovat erittäin voimakasälyisiä, ja olisivat voineet kukistaa kaikki tuohon aikaan Maassa olleet.” Koska voimakeinot eivät toimi koskaan. Se ei ole toteuttamiskelpoinen ratkaisu. Maassa olevien täytyy oivaltaa asiat omasta tahdostaan. Voimakeinoja on käytetty liian paljon liian moniin ongelmiin, eikä se toimi koskaan.

D: Hyvä vastaus. Seuraava kysymys.

L: ”Kauanko tämä rappiotila jatkui ennen kuin lähetettiin lisävoimia?” Se jatkui 10 000 vuotta. Tehtiin päätös, että Maan annetaan kasvaa jonkin aikaa omillaan, ja kenties löytää jotain aivan itse. Asiat eivät muuttuneet todella pitkiin aikoihin. Ihmiset kasvoivat, mutta synkkään suuntaan. Heidän sydämissään ei ollut juurikaan valoa.

D: Mitä synkkää ihmiset tekivät?

L: He olivat todella alkukantaisia, eikä rakkautta ollut juuri näköpiirissä. Paljon tappamista, paljon vihaa, monia valtataisteluita, jotka jatkuivat vuosisatojen ajan. Kaikki oli pimeyden peitossa todella pitkiä aikoja.

D: Onko muita kysymyksiä?

L: On: ”Entä Maan muutokset noina aikoina?” Pinnalla tapahtui monia muutoksia. Todella monia otettiin planeetalta pois kevyempien energioiden värväämisen toivossa.

D: Millaisia muutoksia Maassa tapahtui noina aikoina?

L: Oli tulvia. Vettä oli kaikkialla. Maanosat jakautuivat erilleen. Oli todella kuumia jaksoja, jopa niin kuumia, että täällä olleet heittivät henkensä. Jotkut pakenivat toisiin osiin, ja aloittivat uusia siirtokuntia ja rukoilivat opastusta ja tietoa.

D: Mikä mantereet sai erkanemaan? Miksi vettä oli niin paljon?

L: Maan pinnalla on ”ristikoita”, jotka pitävät kaiken kasassa, ja kaiken tämän tapahtuessa nämä Maan pinnalla olevat asiat vaihtoivat paikkaa ja saivat mantereet erkanemaan toisistaan. Vesi tulvi jäätiköiden sulaessa. Monet menehtyivät mantereiden jakautuessa: ihmiset, eläimet, kasvit, kaikki katosivat. Sitten tuli viileä jakso, ja alkoi ilmaantumaan uutta kasvillisuutta. Uusi elämä alkoi kehittymään, ja oli suuri toivo, että Maa päätyy valoon. Ajateltiin, että nyt he olivat oppineet, että lähimmäisen rakastaminen ja hyväksyminen on avain kukoistukseen, ja jonkin aikaa se toimikin, muttei kovin kauaa. Ihmiset väsyvät rauhanomaiseen olemassaoloon, ja alkavat etsiä jotain jännittävää ja erilaista, ja näin lopulta tapahtui.

D: Tarkoitatko, että kyse oli ihmisluonnosta, joka ei tyydy siihen, että asiat ovat hyvin?

L: Niin, ja sen toivottiin muuttuvan, mutta ei se muuttunut.

D: Millä tapaa jännitystä etsittiin?

L: Ensin pelattiin pelejä, ja sitten pelit muuttuivat voiman ja tahdon koitoksiksi, ja yksi asia johti toiseen, ja he palasivat valtataisteluun. ”Olen tärkeä: olen voimakkaampi ja parempi.” Ihmisten on ollut todella vaikea oppia ja ymmärtää tätä. He lankeavat samaan ansaan, joka heille asetetaan.

D: Luuletko, että se johtuu tänne saapuneiden integroitumisesta? Onko se muualta tulevaa, vai kuuluuko se ihmisluonteeseen?

L: Se on ihmisluonto, jota suurennetaan olemassaolon tasolla kulttuurien sekoittumisella. Muiden maiden, muiden paikkojen ihmiset tulivat ja yrittivät tehdä maailmasta paremman, mutta he lankesivat, joten se minkä he päättivät tuhota ja parantaa, vain laajeni heidän takiaan maallisessa olemassaolossa.

D: Eli heidän geeninsä autoivat vahvistamaan tätä piirrettä? Voiko sen ilmaista tällä tavoin?

L: Kyllä, ja heidät lähetettiin tekemään planeetalla jotain aivan muuta. Sen vuoksi kului pitkään ennen kuin ketään muuta lähetettiin, koska oli pelko, että se vain pahentaa asiaa.

D: Ymmärrän. Luulen, että meillä ei ole tällä kertaa enempää aikaa kysymyksille, mutta voin palata pian uudelleen esittämään niitä lisää.

L: Se käy oikein hyvin. Täältä minut löytää.

D: Voimme jatkaa tarinaa samasta pisteestä.

L: Olemme vasta raapaisseet pintaa.

D: Jostain se täytyy aloittaa. Minulla on paljon kysyttävää.

Palautin Lindan täyteen tietoisuuteen. Hän halusi kertoa mieleensä jääneestä kuvasta. Laitoin nauhurin takaisin päälle.

D: Sanoit, että pystyit näkemään maailman sisäpuolelle?

L: Aivan kuin se olisi ollut ontto, ja tietyt asiat pitivät sitä kasassa. En tiedä mitä ne olivat. Ne liikkuivat sisäänpäin, ja vaikutti siltä, että päälle oli menossa paljon tavaraa. (Käsiliikkeitä) Ne liikkuivat tällä tavoin, ylösalas. Maan keskus näytti kuin ontolta pallolta, ja nämä pallon sivuilla olevat jutut liikkuivat ylösalas. En tiedä mitä ne ovat, mutta ne pitivät sitä kasassa. Toisella kerralla tulleilla oli isot, pyöreät päät, ja ne olivat hopeiset. Heillä oli kehot, mutta heidän torsostaan ja raajoistaan kasvoi jatkeita.

D: Jatkeita?

L: Oletko nähnyt itäisten kulttuurien jumalten patsaita tai piirroksia? Heillä oli ihmiskasvot ja kehot, ja käsiä tuli joka puolelta.

D: Olen nähnyt joitain, joilla on monia käsiä.

L: Niin, juuri niin. Paitsi, että he olivat todella pieniä, ja heillä oli valtavat pyöreät päät. En muista kasvoja. Heillä ei ollut karvoitusta, mutta joka puolelta tuli käsiä ja jalkoja.

D: Eli kyse oli oikeista lisäkkeistä, oikeista käsistä ja jaloista.

L: Juuri niin. He olivat pikkuihmisiä. Heidän koko olemuksensa säteili. En tiedä oliko heillä asut vai hohtivatko he itse. Kaikki oli hopeanväristä.

D: Eivätkä he voineet esiintyä tällä tavoin, koska näyttivät niin erilaisilta. Se olisi

ollut liian pelottavaa. (Niin) Tarkoitatko, että he saattoivat ottaa eläimen hallintaansa vai saada itsensä näyttämään eläimiltä?

L: Ymmärsin sen niin, että he saapuivat tänne ja astuivat jollain tapaa eläimiin. Ottivat kenties niiden älyn valtaansa, tai mitä ikinä, en tiedä. He tekivät sen siten, että saattoivat olla ihmisen välittömässä läheisyydessä.

D: Mietin, että jos eläin alkaisi puhua ihmiselle, se säikäyttäisi hänet, mutta se ei tapahtunut niin.

L: Ei. Se tapahtui jotenkin mielen välityksellä, tai unen kautta, mutta he menivät näihin eläimiin, jotta voisivat olla fyysisesti lähellä ihmisiä. Oletan, että kyse on ollut lemmikeistä, koska näin näiden ihmisten nukkuvan ja eläinten makaavan lähellä.

D: Voitko nähdä miltä ensimmäiset ihmiset näyttivät? He, joista tehtiin orjia.

L: Näin heidät ihmishahmoissa. He olivat synkkiä. En tiedä oliko kyse siitä, että he olivat pimeällä puolella vai alemmalla tasolla älyn tai kasvun suhteen, mutta näin heidät synkkinä, ja nämä ensimmäiset laskeutuneet näyttivät hyvinkin ihmisiltä, mutta he olivat vaaleaihoisia. Uskonnollisessa kasvatuksessamme opetetaan, että Aatami ja Eeva saapuivat ja heistä sikisivät kaikki Maan ihmiset, ja ymmärrän tämän eri tavalla. Maassa oli paljon näitä ihmisiä, mutta silti kun kuvitelen näitä synkkiä hahmoja, he matelevat maassa, ja jälleen kerran en tiedä onko kyse synonyymista valo-olennoille ja pimeille olennoille, mutta oli hyvin ilmeistä, että nämä valoisat olivat pystyssä, ja pimeä massa ryömi maan tasalla.

D: He ovat toki olleet haltioissaan tai peloissaan näistä ihmisistä. Mietin, että olivatko he lähtökohtaisesti jo alkukantaisia, ja sen vuoksi helposti orjuutettavissa.

L: Kerrotun perusteella oletan, että heidän tietämyksensä oli todella vähäistä, ja nämä muut olennot olivat täällä valaisemassa heitä ja kohottamassa heitä korkeammalle olemassaolon tasolle. Oma käsitykseni on, että he olivat hyvin alkukantaisia.

D: Heissä on ollut paljon pelkoa ja hämmennystä, ja sitä on käytetty hyväksi. Olivat nämä olennot sitten ihmisiä, humanoideja tai mitä ikinä, he eivät olleet kehittyneet tarpeeksi, jotta heidän eteensä langenneet ihmiset eivät olisi saaneet valtaa nousemaan heidän päähänsä. Jopa heidän tasolleen kehittyneet voi turmeltua.

L: He eivät olleet täydellisiä, mutta heillä oli tietoa, ja luulen, että juuri siksi he tulivat: tuomaan tietoa. He näyttivät ihmisiltä ja hyvin

kuninkaallisilta, pitkiltä ja melko itsevarmoilta, ja muistan sanoneeni, että heistä tehtiin jumalia.

D: On helppo nähdä miksi.

L: Ne valo-olennot, joista hän kertoo tarinaa olivat todella kirkkaita. Se oli kuin läiskä, valopallo. Mieleeni tuli Kasper-kummitus, mutta he olivat todella voimakkaan kirkkaita hahmoja, ja todella rauhanomaisia, erittäin onnellisia ja rakastavia. He halusivat vain jakaa rakautta.

Linda ilmaisi kärsimättömyyttään siitä, ettemme saaneet tietoa tarpeeksi nopeasti. Hän ajatteli, että siihen menisi vain muutama sessio. Muistutin häntä siitä, että tietoa oli aivan liikaa, että sen olisi voinut kaataa ulos puolelentoisissa tunneissa. Aikaa kului myös sen vuoksi, että hän puhui hitaammin. Olin tottunut työskentelemään pitkiä jaksoja (toisinaan useita kuukausia) informaation kasaamiseksi ja järjestämiseksi, mutta Lindalla ei tietenkään ollut tätä kokemusta. Minun osakseni näissä projekteissa jäi olla kärsivällinen ja yrittää järjestellä tahtumasarjat.

Pidimme tauon illallista ja lepoa varten, ja oli ollut jo jonkin aikaa pimeää, kun aloitimme viimeisen session. Tiesimme, että olisi myöhä, kun saisimme kaiken valmiiksi, mutta se ei haitannut minua, koska olin epävarma sen suhteen, milloin voisin palata uudelleen. Halusimme yrittää saada aikaan mahdollisimman paljon yhdessä päivässä. Arvioin, että voisimme molemmat nukkua pitkään seuraavana päivänä.

Avainsana vei Lindan jälleen kerran syvätranssiin, ja palasimme samaan kohtaukseen, josta olimme poistuneet pari tuntia aiemmin. Bartholomew jatkoi kuin mitään keskeytystä ei olisi ollutkaan.

L: Seison korokkeella opiskelijoideni edessä. Otan kysymyksiä vastaan tällä kertaa.

D: Haluaisin ennen kysymyksiin siirtymistä selvittää jotain, mitä sanoit aiemmin. Ne ensimmäiset ihmiset, jotka olivat täällä ensimmäisten saapuneiden tullessa, tiedätkö mistä he tulivat?

L: He olivat täällä. He olivat Maan olentoja.

D: Kerrottiinko sinulle, miltä nämä alkuperäisolennot näyttivät?

L: Oletan, että he olivat minun kaltaisiani ihmisiä. En koskaan kysynyt siitä.

D: Okei. Sitten olimme vieneet tarinan aikaan, jossa puhuit katastrofista, jossa mantereet erkanivat, ja ihmiset siirtyivät turvallisempiin paikkoihin. Haluatko ottaa lisää kysymyksiä oppilailtasi?

L: Kyllä. He haluavat tietää, miksi nämä ihmiset olivat tyytymättömiä tilanteeseensa? Miksi he rikkoivat rauhan, jonka olivat tunteneet jo vuosien ajan? Vastaus hämmentää minua. Minulle kerrottiin, että he halusivat kokea korkeamman emotionaalisen tilan. He olivat kylästyneet tyyneyteen. He halusivat jännitystä elämäänsä, ja pelien muuttuminen sodiksi täytti tämän tyhjiön. Heidän sydämensä synkenivät, ja siihen sisältyi paljon tappamista ja traumaa. Se oli kokemus, jonka he halusivat käydä läpi.

D: He pitkästyivät rauhaan eli kylästyivät.

L: Ehkä kyse oli pikemminkin siitä, että se ei tarjonnut juurikaan tunteita. Heistä tuntui, että äärikäyttäytyminen tuki heidän emotionaalisia tarpeitaan. Se tarjosi heille kokemuksia, joita he halusivat tutkia, eivätkä he oivaltaneet, että antaessaan hallinnan näille tunteille, he kadottaisivat sisäisen valonsa. Se ei häviäisi kokonaan, mutta vaimeinisi todella heikoksi, ja kaikki vain sen vuoksi, koska he halusivat tuntea emotionaalisen jännityksen ja trauman.

D: Etkö maininnut, että avaruusolennot päättivät jättää heidät rauhaan, ja antaa heidän yrittää selvittää asiat omin päin?

L: Kyllä. Tuossa vaiheessa näitä ihmisiä ei ollut montaa, eivätkä he olleet vaaraksi kellekään, joten heidät päätettiin jättää omilleen, ja he joko kasvaisivat tämän kokemuksen kautta tai heidät tuhottaisiin, ja sitten planeetta voitaisiin antaa sellaisten haltuun, jotka halusivat elää hyvää elämää.

D: Tarkkailivatko avaruusolennot ihmisiä koko tämän ajan heidän historiansa läpi?

L: Kyllä. He vain pyörittivät hämmästyneinä päätään ihmisten pimeille taidoille.

D: Mistä he tarkkailivat? Kaikkiin näihin asioihin on täytynyt kulua pitkiä ajanjaksoja.

L: Heidän aikansa on hyvin erilainen kuin meidän aikakäsitteemme. He saattoivat virittäytyä siihen psyykkisillä heijastuksilla, tai joskus he

jopa vierailivat planeetalla fyysisesti. Sitä ei tapahtunut kovin usein, koska se ei ollut turvallista. Ihmiset olivat tuohon aikaan todella pahoja, ja tappoivat toisiaan sen kummemmin ajattelematta. Murhaamista oli paljon.

D: Miksi nämä avaruusolennot olivat niin huolissaan? Eivätkö he voisi vain poistua ja unohtaa Maan?

L: Eivät, koska Maata varten oli kokonaissuunnitelma. Se on universumin kaunein planeetta, ja se suunniteltiin kokeiluksi. Se ei ikävä kyllä kehittynyt koskaan suunnitelmien mukaisesti. Sen oli tarkoitus olla emotionaalisten ja fyysisten nautintojen kokeilu, joita ei ole läheskään kaikkialla. Se suunniteltiin kokemukseksi niille tänne saapuville, jotka poistuisivat myöhemmin. Ihmiset saapuisivat tänne lomalle kokemaan Maan, ja sen tarjoamat hovit: fyysiset nautinnot, joita nämä olennot eivät normaalisti koe.

D: Tarkoitatko, että he saapuivat tänne ikään kuin lomailemaan ennen kuin tilanne meni huonoksi?

L: Se tapahtui ennen kuin ihmiset asuttivat Maan. Sitten jotkut sekaantuivat syvälle tähän fyysiseen nautintoon, ja jäivät siihen niin jumiin, etteivät enää poistuneet, vaan jäivät kokemaan sitä pidemmälle. Mitä pidemmäksi aikaa he jäivät, sitä vaikeampaa oli lähteminen. He kadottivat kyvyn poistua. Joten he olivat täällä, kun ensimmäiset olennot saapuivat eli he, joiden oli tarkoitus auttaa planeetan fyysisyyteen jumiutuneita, ja auttaa heitä saamaan valohenkensä takaisin — mutta myös he jäivät tänne jumiin.

D: Heidän oli tarkoitus auttaa palauttamaan se, minkä toiset olivat unohtaneet, mutta se ei toiminut.

L: Ei, koska hekin jäivät jumiin, ja he alkoivat sekoittua toisiinsa.

D: Sanoit, että aluksi se oli osa kokonaissuunnitelmaa. Voitko kertoa siitä mitään?

L: Alussa suunnitelma oli kaunis: mahdollistaa sielujen tulla vierailemaan Maan kauneuteen, ja nauttimaan maallisista asioista palkintona heidän toiminnastaan muissa maailmoissa. Sen oli tarkoitus olla lyhyt loma, nautinnollinen kokemus, ja sitten heidän oli tarkoitus poistua ja jatkaa omaa olemassaoloaan.

D: Se oli kokonaissuunnitelma?

L: Niin. Se oli ikään kuin palkinto hyvin suoritetusta työstä.

D: Vaikuttaa siltä, että kaikki meni pieleen, vai mitä?

L: Niin. Se oli surullista.

Ei ollut ensimmäinen kerta, kun olin kuullut tämän. Maa on mainittu muita aiheita käsittelevissäkin regressioissa lomakohteena, jonne eri maailmojen ja ulottuvuuksien olennot saapuivat varhaisaikoina ennen kuin ihmiset saastuttivat maailman. Tämän sanottiin tapahtuneen ennen kuin sielut jäivät ansaan Maan fyysisyyteen.

D: Onko muita kysymyksiä?

L: Mantereet erkanivat, kun vesi nousi. Hän haluaa tietää tapahtuiko se äkillisesti vai vähitellen. Joissain tapauksissa se oli hyvinkin äkillistä, mutta planeetan lämpeneminen tapahtui vähitellen. Tulva alkoi hyvinkin äkillisesti, ja tuhosi paljon lyhyessä ajassa. Se kosketti läheltä koko planeettaa. Useimmat asukkaat jäivät nalkkiin ja kuolivat. Vain aniharvat selviytyivät. Tämän toivottiin saavan heidät näkemään aiemman virheensä, ja he voisivat olla kiitollisia uudesta rauhasta, mutta he kyllästyivät siihen pian.

Pohdin sitä, kuinka vallitsevia tulvalegendat ovat kaikissa kulttuureissa, mutta tämä on saattanut olla todella muinaista ja alkukantaista aikaa Maan historiassa. Maa on mitä ilmeisimmin kokenut useita rajuja muutoksia, eivätkä ankarat tulvat ole mitenkään epätavallisia historiassamme. Raamatun tulva ja muut vastaavat ovat voineet olla myöhempiä tapahtumia. Aivan kuin maailman fyysisessä historiassa ei tapahtuisi oikeastaan mitään uutta, vaan ainoastaan samojen tapahtumasarjojen toisintoa. Osa niistä on tallennettu muinaisiin teksteihin, ja osa on todennäköisesti tapahtunut ennen kuin meillä on ollut taito tallentaa tietoa.

D: Onko muita kysymyksiä? Seuraamme oikein hyvin historiaa.

L: ”Miksi jäljelle jääneet eivät jättäneet planeettaa, jos he olivat riittävän valaistuneita tullakseen pelastetuiksi?” He eivät olleet valaistuneita. He olivat edelleen Maan olentoja, eikä heillä ollut halua poistua. He eivät tiedostaneet oman arkielämänsä ulkopuolisen elämän olemassaoloa, joten he eivät olleet tietoisia vaihtoehtoista, eivätkä tien-

neet, että voisivat lähteä, ja kenties hyvä niin. ”Luuletko, että he olisivat lähtiessään turmelleet myös muita paikkoja?” Se on mahdollista, koska heidän motiivinsa eivät olleet kovin puhtaat. He olisivat hyvinkin saattaneet vaikuttaa riittävän vastaanottavaisiin olentoihin, mutta toisaalta heitä oli niin vähän, että se oli epätodennäköistä. ”Milloin tehtiin päätös lähettää lisää valo-olentoja?” Kului vuosia ennen kuin maassa vierailtiin uudelleen aluksella, jossa oli monia ihmisiä. He eivät tulleet jäädäkseen, vaan ohjeistamaan täällä olevia. Heidän ei sallittu sekoittua Maan ihmisiin. Heidän oli tarkoitus ainoastaan opettaa ihmisiä sen verran, että se kannustaisi heidän ajatteluprosessiaan kehittymään valon suuntaan. Kysymys ...

D: Odota. Miltä nämä tällä kertaa saapuneet näyttivät? Sanoit, että heitä oli paljon.

L: Heitä oli todella paljon. He olivat riittävän ihmismäisiä, että heidät hyväksyttiin. He olivat todella pitkiä, ja heillä oli hassut jalat.

D: Hassut jalat? Mitä tarkoitat?

L: Heillä ei ollut samanlaisia raajoja kuin meillä, joten ne pidettiin piilossa. Heillä oli kengät ja käsineet koko ajan yllä, jotteivät pelottaisi ketään. Heidän silmänsä olivat todella suuret ja tummat, ja heillä oli nenän paikalla pelkät reiät. Heillä oli suu, mutta he eivät käyttäneet sitä meidän tavoin. He eivät puhuneet kieltä, eivätkä syöneet tai juoneet maan ruokia.

D: Millä he elivät?

L: Heillä on täysin oma järjestelmänsä. Se perustuu valoenergiaan, ja sitä tuetaan, elävöitetään ja elvytetään valoimpulsseilla.

D: Tarkoitatko, että valo piti heidät hengissä?

L: Niin. He kuolisivat ilman sitä. He toivat valonsa mukanaan aluksella, ja elpyäkseen heidän tuli levätä aika ajoin kammiossa. Heidän täytyi viettää ainoastaan lyhyt aika näissä pikkupaikoissa, mutta se oli heille elintärkeää.

Samanlaisesta käsitteestä raportoitiin kirjassa *Legacy From the Stars* missä olennot kävivät sarkofageihin makaamaan ottaakseen valokylpyjä. Se oli heidän ainoa ravintonsa, ja he sanoivat, että valo oli alun perin Lähteestä.

D: Tulivatko kaikki nämä olennot samaan paikkaan?

L: Eivät. Oli satelliitti... (kuin outoa sanaa toistaen) satelliittialuksia, jotka erkanivat emoaluksesta ja menivät eri alueille, missä oli ihmisiä. He pitivät jatkuvaa yhteyttä emoalukseen ja vertailivat kehitystään.

Tämä kaikki sanottiin aivan kuin toistettuna informaationa joka joko muistettiin tai kuultiin jostain. Aivan kuin se olisi ollut outoa ja tuntematonta. Pelkkä tosiasioiden lausuntaesitys.

L: Jotkut menestyivät paremmin kuin toiset. Osa epäonnistui täysin, mutta useimmat kuitenkin onnistuivat. He opettivat maan asukeille monia eri asioita: fyysisistä olemassaoloa parantavia asioita sekä filosofiaita, jotka kohottaisivat heidän henkistä ja filosofista ymmärrystään. Toiveena oli, että he kylvisivät valokipinän, joka alkaisi kasvaa.

D: Millaisia asioita he opettivat fyysisen elämän edistämiseksi?

L: Tietoa maanviljelystä: kylvöaikoja, sadonkorjuuaikoja, miten istuttaa kasveja, sillä ihmiset eivät tienneet sitäkään. He olivat metsästäjiä, ja tappoivat paljon. Tehtävän tarkoitus oli suunnata heidän huomionsa tappamisesta positiivisempaan tilaan, kuten ruoan ja energian hankkimiseen kasvattamalla ja keräämällä. Tämä mahdollistaisi heille myös paikoillaan pysymisen, mikä kehittäisi heidän päättelykykyään. He opettivat, miten eläimiä voi hyödyntää myös elävinä. He opettivat olemaan ystävällisempiä toisilleen, ja elämään harmonisemmin. Ihmiset ikävä kyllä pitivät jälleen opettajia jumalinaan, mutta tällä kertaa opettajat pysyivät totuudessa, eivätkä jumiutuneet maalliseen olemassaoloon. Heidän tarkoituksensa oli tulla opettamaan, ja he kaikki poistuivat yhdessä, kun toimeksianto tuli päätökseensä. Kokemusta pidettiin todella menetyksekkäänä. Maan asukkaille annettiin parempi olemassaolo, ja syy laajentaa sitä, mikä heillä jo oli. Heitä opetettiin ja heille tarjottiin vakaampi olemassaolo kuin mitä heillä oli ollut pitkiin aikoihin, ja mahdollisuus käyttää mieltään tavalla, jota he eivät olleet ajatelleet aiemmin.

D: Nämä olivat todella hyviä asioita.

L: Niin. Se oli oikein hyvä projekti, ja monet olivat onnellisia ja iloit-sivat jonkin aikaa sen onnistumisesta.

D: Mutta sanoit, että jotkut opettajat menivät paikkoihin, joissa siitä tuli täysi

pannukakku.

L: Niin, koska ihmiset olivat niin maallisten nautintojen kyllästämiä. He eivät voineet eivätkä halunneet hyväksyä mitään apua, joten heidät jätettiin omilleen kehittymään tai tuhoutumaan, ja monet kuolivatkin, koska eivät kuunnelleet.

D: Oliko joitain tiettyjä rotuja, jotka ovat saattaneet kuolla tämän vuoksi? Oliko rotuja, joita ei enää ole olemassa?

L: Tuolloin kaikki olennot olivat samanlaisia. Kuluisi pitkiä aikoja ennen kuin heidän ihonvärisensä ja ulkonäkönsä muuttuisivat erilaisiksi. Tuolloin he olivat kaikki samankaltaisia, eikä heitä ollut ylipäättään kovin paljon.

D: Haluatko jatkaa kysymyksillä?

L: ”Milloin tapahtui muutoksia, jotka aiheuttivat eri värit ja eri kielet, joita Maassa puhutaan?” Tämä tapahtui myöhemmin Maan kehityksessä. Siinä oli kyse muista sijoittamisista, jotka tapahtuivat eri alueilla. Ihmisiä saapui kaikkialta universumista. Osa jäi ja solmi suhteita Maan olentoihin. Prosessi oli pitkä ennen kuin se kehittyi siihen, minä nykyään tunnemme. Minulla meni pitkään oivaltaa, että oli olemassa muun värisiä kuin minä. Näin matkoillani vain kaksi muuta väriä, mutta minulle kerrottiin, että niitä oli enemmänkin. Olin nähnyt idässä olevan keltaisen rodun, ja ruskean rodun. Minulle on kerrottu, että on myös punaihoinen rotu, jota on vaikea kuvitella, miltä se näyttää. Minulle on kerrottu myös mustaihoisista, ja sen osaan kuvitella. On kuulemma vielä eräs, joka on lähellä omaani, mutta vaaleampi. En ole nähnyt sitäkään.

D: Onko sinulle kerrottu, että Maassa olisi ollut mitään värejä, joita ei enää ole? (Ei) Johtuivatko eri värit siis siitä, että eri olentoja saapui eri maailmoista?

L: Kyllä. Se oli hidas kehitys.

D: Olen aina luullut, että se johtuisi ilmaston ja lämpötilan eroista, mutta se ei olekaan ainoa tekijä?

L: Ei. Se on saattanut tapahtua jälkikäteen, mutta sitä ennen se johtui ihmisten sekoittumisesta. Kerran olimme kaikki samanlaisia, eikä eroja ollut, ja sitten aloimme suhteisiin muiden maailmojen olentojen kanssa, ja silloin muutokset alkoivat kehittymään.

D: Millaisia olimme silloin, kun olimme samanlaisia?

L: Iho oli ruskea, lämpimän ruskea.

D: Oliko meillä karvoja?

L: Ei. Ei karvoja.

D: Tulivatko karvat sekoittumisen mukana?

L: Kyllä. Sekoituimme muiden planeettojen ihmisten kanssa sekä joidenkin eläinten kanssa. Halusimme näiden eläinten voimat, ja luu-
limme saavamme ne sekoittumalla niihin. Se oli todella huono idea, koska näistä paritteluista kehkeytyi todella oudon näköisiä olentoja, ja se vaikutti puhumiseemme ja kykyymme ajatella rationaalisesti. Joten se keskeytettiin, koska se oli todella huono idea.

D: Se sai ihmiset pikeneminkin taantumaan kuin kehitymään.

L: Niin. Heistä tuli eläimellisempiä, ja olimme jo ottaneet riittävästi takapakkia, joten eläimiin sekoittuminen kiellettiin.

D: Jalostettiinko joitain tiettyjä eläimiä eniten?

L: Kyllä. Niitä, jotka olivat voimakkaita ja suuria.

D: Sanoit, että siitä seurasi joitain todella oudon näköisiä olentoja.

L: Niin tapahtui.

D: Siirtyivätkö ominaisuudet? Eiväthän ne kaikki kai kuolleet pois?

L: Eivät. Jotkut kuolivat, mutta jotkut vahvat säilyivät.

D: Mutta ne eivät olleet positiivisia piirteitä.

L: Eivät, lukuun ottamatta sitä, että se teki maan asukkaista kookkaampia, ja samalla se kasvatti fyysistä voimaa.

D: Mutta negatiivisia puolia oli niin paljon, että se kiellettiin tämän jälkeen.

L: Niin. Se ei ollut hyvä, koska ensimmäiset jälkeläiset eivät välittäneet perheistään tai elämästään lainkaan. He pyrkivät eristyisyyteen ja puhtaaseen fyysiseen selviytymiseen.

D: Se ei ollut avaruusolentojen tarkoitus.

L: Ei. Heidän tarkoituksensa oli opettaa maan asukkaille sitä, miten tulla toimeen toistensa kanssa avoimemmin ja rakastavammin, ja nämä luontokappaleet olivat yksinolijoita. He eivät olleet yhteydessä muihin olentoihin, ellei se ollut välttämätöntä heidän selviytymisensä kannalta. Näiden olentojen toinen sukupolvi oli hieman parempi. He ainakin osallistuiivat yhteisön toimintaan.

D: Nämä avaruusolennot, jotka tulivat eri paikoista ja paritutiivat, ja loivat lopulta eri rotuja: tulivatko he hyvin aikain?

L: Osa tuli. He toivat mukanaan teknologiaa sekä hyvien aikomusten filosofian. Toiset tulivat pelkästään tutkimaan. He eivät opettaneet tai

auttaneet, vaan ainoastaan tarkkailivat. He saattoivat ikävä kyllä sotkeutua vahingossa maallisiin tapoihin, mikä vaikeutti heidän haluaan poistua täältä.

D: Eli saapumiseen oli eri syitä. Oliko siihen syytä, että he kaikki saapuivat suunnilleen samaan aikaan?

L: Ensimmäiset maanviljelykokeilut olivat menestyksekkäitä, joten nämä olennot lähtivät joukoittain, ja ajateltiin, että Maa kehittyisi nopeammin, jos sille annettaisiin lisäkokemuksia. Jalostusohjelma oli keskeytetty, ja tuntui siltä, että nyt oli oikea aika saapua ja avustaa Maata olemassaolon korkeampiin muotoihin. Jotkut tulivat aidosti saadakseen tämän toimimaan, toiset tulivat uteliaisuuttaan. Joillain oli itsekkäitä motiiveja, ja he tulivat valloittamaan. He olivat satureita omassa maailmassaan, joka oli todella pieni planeetta, eivätkä useimmat muut viettäneet juurikaan aikaa heidän kanssaan, koska he palvelivat liiaksi itseään, joten heidät eristettiin muista. He näkivät tämän mahdollisuudeksi kehittää itseään universumissa. Kenenkään ei sallittu pitkiin aikoihin tulla Maahan. Ensimmäiset saapujat olivat Syrus-planeetalta, ja he menestyivät ja sitten poistuivat, ja sen vuoksi ajateltiin, että ehkä muutkin voisivat auttaa, mutta niin ei tapahtunut. Osa auttoi, mutta monet eivät.

D: Miksi näiden satureiden sallittiin tulla?

L: Luulen, että he tulivat pyytämättä. Se oli odottamatonta.

D: Mietin sitä, että siellä on saattanut olla joku ryhmä tai henkilö, joka olisi vastuussa tästä, ja estäisi kutsumattomia saapumasta. Onko sinulla mitään käsitystä tällaisesta?

L: On. Se on ollut olemassa todella pitkään, mutta Maan osalta ajateltiin, että se oli jo niin ongelmassa, ettei se muuttaisi mitään. He eivät pyytäneet lupaa, he vain saapuivat, ja kun he kerran olivat jo paikalla, ajateltiin, että he sopeutuisivat mukana, eikä tilanne voisi mennä sen pahemmaksi kuin se jo oli.

D: Ymmärrän. Ajattelin, että joku olisi kenties käskyttänyt heitä poistumaan.

L: Negatiivisten ominaisuuksiensa lisäksi heissä oli joitain hyviäkin piirteitä. He olivat kehittyneet älyllisesti hyvin pitkälle, mikä motivoi heitä vääriin suuntaan. He olivat dynaamisia johtajia kehitystaidoissa.

D: Onko muita kysymyksiä?

L: ”Haluaisin tietää, miksi näille Maan ihmisille ei voida opettaa parempaa elämää rakkauden ja hengen elvyttämisen kautta?” Heille voidaan opettaa niitä, jos he haluavat sitä, mutta tällä kertaa he eivät halunneet olla yhtään sen enempää kuin mitä olivat. Se on universaali laki. Toisen koskemattomuutta ei voi loukata ilman lupaa, ja he olivat tyytyväisiä tilanteeseensa eivätkä halunneet muutosta. Minun on vaikea ymmärtää, miksi henkilö ei haluaisi parempaa elämää, jos sellaista tarjotaan, mutta näin se vain oli.

D: Eikö maanviljelyksen ja teknologian tuomista pidetty loukkauksena?

L: Ne otettiin vastaan lahjoina. He halusivat näitä asioita, mutta he eivät halunneet uutta filosofiaa. Tuolloin heitä kiinnostivat ainoastaan olemassaolonsa fyysiset ominaisuudet.

D: Elämää hyödyttävät aineelliset asiat?

L: Juuri niin. Heitä ei kiinnostanut kuin se, minkä he saattoivat tuntea tai nähdä. Toivottiin, että pienen kipinän istuttaminen sallisi sen kasvaa, vaikka hitaastikin. Ainakin se oli alku. Sen heräämiseen menisi pitkiä aikakausia.

Olin vastaanottanut samanlaista informaatiota muiltakin. Suurin osa siitä löytyy *Keepers of the Garden* -kirjasta. Työni alkuvaiheissa pidin Maa-planeetan istuttamisajatusta melko radikaalina, mutta se on esitetty monien kohteiden kautta, ja ajattelen, että toisto lisää todisteiden pätevyyttä, koska kohteilla ei ole aavistustakaan siitä, mitä tietoa olen jo vastaanottanut.

Oli jälleen aika saattaa sessio päätökseen. ”Voinko tulla jälleen kysymään lisäkysymyksiä ja kuuntelemaan opetuksiasi? Sinulla on paljon opetettavaa minulle, kuten myös toisille.”

L: Kyllä voit tulla. Joskus nämä tietämäni asiat hämmentävät minua. Toivon ainoastaan, että kykenen selittämään ne teille, jotta tietäisitte totuuden. Vuosien aikana on tapahtunut monia vääristymiä, joten meillä on paljon väärää informaatiota näistä asioista. Olen onnellinen, jos voin selventää asioita ja näyttää teille kehityksen siinä toivossa, että valo säteilee kirkkaana ja jokainen näkee sen itseään varten. Tällä tavoin planeettamme voi kehittyä ja olla osa sitä, mikä sen kohdalla oli alun perin. Myös meistä tulee valo-olentoja, jos vain sallim-

me itsemme hylätä kaikki, mikä ei ole tästä valosta. Kaikki mikä ei ole siitä täydellisestä olemuksesta, josta me kaikki kerran kehityimme. Siihen paikkaan palaaminen omalla kohtalonpolulla on mitä ihmeellisintä.

Palautin Lindan täyteen tietoisuuteen, ja Bartholomew väistyi jälleen kerran. Oli todella myöhä, ja kello oli lähes kymmenen. Linda oli ymmärrettävästi väsynyt. Hänen puheessaan oli pitkiä taukoja session lopulla, aivan kuin hän olisi nukahtamassa. Pyysin häntä muutaman kerran toistamaan sanomansa, ja yritin kannustaa eteenpäin, mutta kaikki vaikutti kuitenkin järkevältä, kun se oli kirjoitettu puhtaaksi. Olimme molemmat väsyneitä, vaikka jäimmekin vielä keskustelemaan ystäväni kanssa. Tiesin, että minulla olisi seuraavana päivänä sama aikataulu Janicen kanssa, mutta ainakin saimme paljon aikaiseksi yhden päivän aikana.

Minulla oli aikomus pyrkiä palaamaan Little Rockiin ainakin kerran kuussa, jotta voisin jatkaa näiden tarinoiden parissa työskentelyä, mutta se ei kuitenkaan onnistunut. Olin seuraavien kuukausien aikana kiireinen Nostradamuksen toisen osan viimeistelyn kanssa. Tämän lisäksi osallistuin useisiin radio-ohjelmiin, eikä minulla ollut aikaa mennä minnekään tai tehdä mitään ylimääräistä. Seuraava mahdollisuutemme ilmaantui vasta useiden kuukausien kuluttua.